

20

KUVAN

KEVÄT

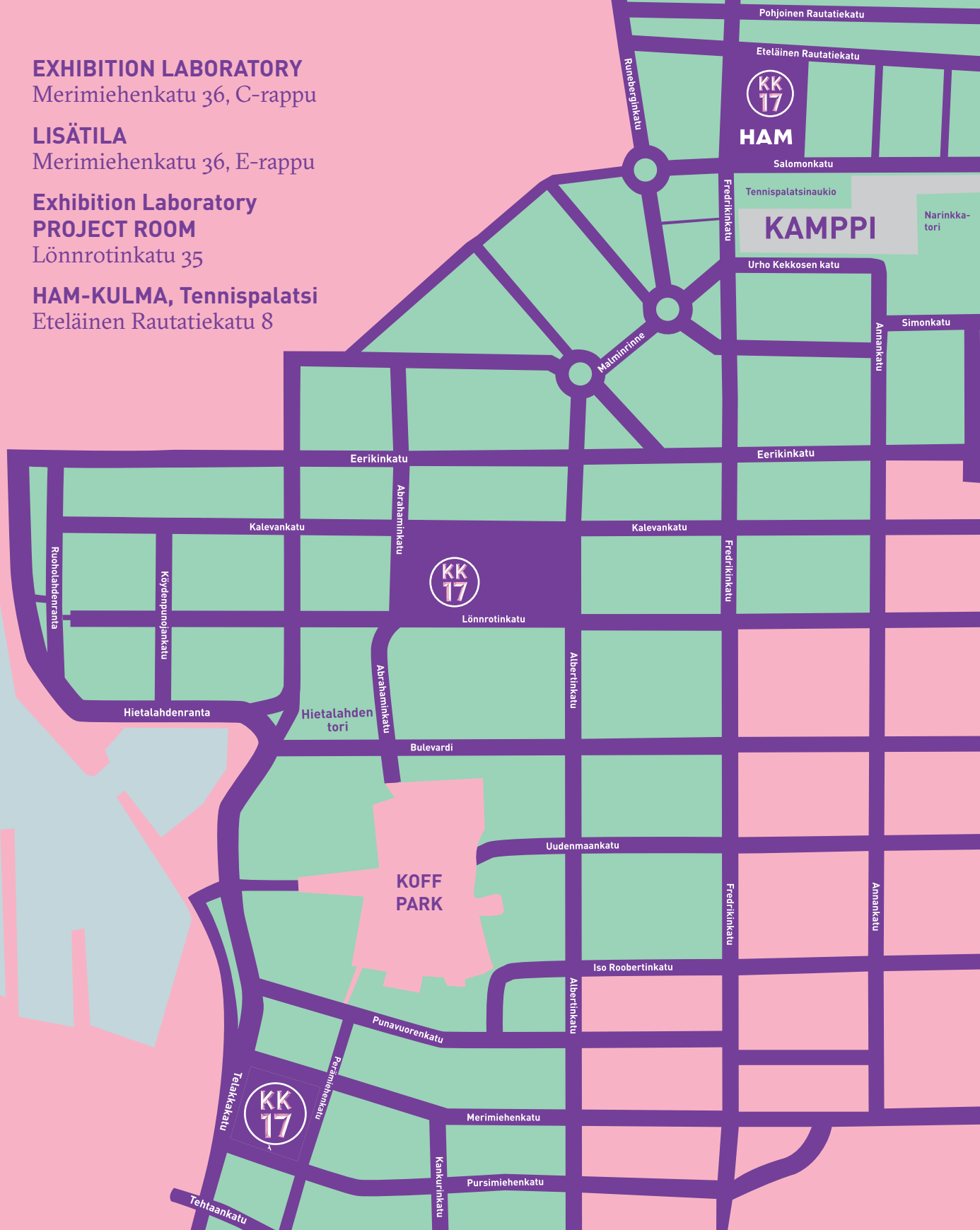
17

EXHIBITION LABORATORY
Merimiehenkatu 36, C-rappu

LISÄTILA
Merimiehenkatu 36, E-rappu

Exhibition Laboratory
PROJECT ROOM
Lönnrotinkatu 35

HAM-KULMA, Tennispalatsi
Eteläinen Rautatiekatu 8

*Taideyliopiston Kuvataideakatemian
maisterinäyttely*

KUVAN KEVÄT 6.-28.5.2017

*MFA Degree Show of the Academy of
Fine Arts of Uniarts Helsinki*

Kuvan Kevät -maisterinäyttelyyn osallistuu tänä vuonna 46 valmistuvaa taiteilijaa Kuvataideakatemian neljältä opetusalueelta: kuvanveisto, maalaustaide, taidegrafiikka ja tila-aikataiteet. *Kuvan Kevät* valtaa toukokuussa Kuvataideakatemian näyttelytilat Exhibition Laboratoryn ja Project Roomin Helsingin keskustan alueella, minkä lisäksi näyttely laajenee näyttelyn tarpeisiin hankittuun lisätilaan Merikorttelissa sekä Helsingin taidemuseon HAM-kulmaan.

Aiempien vuosien tapaan näyttelyn teema on vapaa. Vuonna 2017 *Kuvan Kevään* kuraattori on Kuvataideakatemian esittämiskäytäntöjen ja tilallisuuden lehtori Suvi Lehtinen.

This year's MFA Degree Show presents new works by 46 emerging artists from all the four subject areas: Painting, Printmaking, Sculpture and Time and Space Arts. Works are on display on Academy's exhibition spaces Exhibition Laboratory and Project Room in central Helsinki as well as in an additional space in Merikortteli in Punavuori district of Helsinki. In addition co-operation is carried out with Helsinki Art Museum HAM.

The works in *Kuvan Kevät* are not tied to a specific theme; instead, the artists have been free to choose their own topics. Suvi Lehtinen is the curator of the exhibition and a lecturer in Exhibition Studies and Spatiality at the Academy of Fine Arts.

KUVATAIDEAKATEMIA ACADEMY OF FINE ARTS

Taideyliopiston Kuvataideakatemia on kuvataiteisiin keskittynyt kansainvälinen taideakatemia ja ainoa laatuaan Suomessa. Se tarjoaa korkeatasoista kuvataiteen opetusta kuvanveistossa, liikkuvassa kuvassa, maalaustaiteessa, paikka- ja tilannesidonmaisessa taiteessa, taidegraafikassa ja valokuvataiteessa ja on uranuurtaja taiteellisen tutkimuksen saralla. Kuvataideakatemia on kouluttanut kuvataiteilijoita jo vuodesta 1848. Vuoden 2013 alusta Kuvataideakatemia yhdistyi osaksi Taideyliopistoa Sibelius-Akatemian ja Teatterikorkeakoulun kanssa.

The Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki is an international art academy focusing on the fine arts – the only one of its kind in Finland. It offers first-class instruction in Moving Image, Painting, Photography, Printmaking, Site and Situation Specific Art and Sculpture, and is a pioneer in artistic research. The Academy of Fine Arts has trained artists since 1848. The University of the Arts Helsinki was launched in 2013 upon the merging of the Academy of Fine Arts, Sibelius Academy, and Theatre Academy Helsinki.

EXHIBITION LABORATORY

Taideyliopiston Kuvataideakatemian Exhibition Laboratory on taiteiden ja tieteiden välinen nykytaiteen keskus, jossa järjestetään näyttelyitä, luentoja, seminaareja ja keskusteluja. Toiminta on avointa opiskelijoille, tutkijoille ja taiteilijoille sekä suurelle yleisölle.

The Exhibition Laboratory of the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki is a multidisciplinary exhibition centre for students, scholars, artists, curators and other arts professionals as well as the wider public. It's programme consists of exhibitions, conversations and lectures.

PROJECT ROOM

Project Roomin näyttelyissä esitellään nuorten, Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa opiskelevien taiteilijoiden töitä. Project Roomin näyttelyt ovat kokeellisia ja innovatiivisia, ja ne pyrkivät avartamaan käsitystämme siitä, mitä taide ja sen tekeminen voi nykyisin olla.

Project Room's exhibitions present the work of student artists emerging from the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki. Project Room's exhibitions are experimental and innovative, and they are intended to challenge and expand viewers' ideas about art and art practice today.

POPULISTISTA TAIDETTA?

Omana aikanamme, joka on maailmanlaajuisen populismin värittäjä, on tärkeää kysyä, kuinka taiteen tulisi vastata populismin asetamiin haasteisiin. Tulisiko meidän tehdä taidetta, joka tarjoaa yhtä helposti omaksuttavia ajatuksia kuin populistinen diskurssi ja joka kuitenkin toimisi selvästi sen vastapainona? Vai tulisiko taiteen toimia tilana, joka tarjoaa mahdollisuuden tehdä kokeiluja ajatuksilla, esineillä ja näkemyksillä, jotka ovat monimutkaisia ja ehkä jopa tiedon tuolla puolen?

Nämä ajatukset ovat olleet vahvasti mielesäni tämän vuoden kuratointiprosessin aikana, ja olen havainnut samankaltaisia teemoja myös näyttelyyn osallistuvien opiskelijoiden töissä. *Kuvan Kevät 2017* ei välttämättä tarjoa helppoja vastauksia tai populistisia ratkaisuja oman aikamme ongelmiin, mutta näyttelyssä esiteltävät teokset ovat aina kytköksissä nykyyhetkeen, joko henkilökohtaisella, poliittisella tai yksinkertaisesti muodollisella tasolla.

Suvi Lehtinen
Lehtori, esittämiskäytännöt ja tilallisuus
Taideyliopiston Kuvataideakatemia

POPULAR ART?

In a time of global populism, the question for art becomes how to respond. Should we make works that offer similarly accessible, easily digestible ideas that offer a clear counter-narrative, or should art be a space and means of experimenting with ideas, objects and visions that are complex, maybe even ultimately unknowable?

This was very much on my mind during this year's curatorial process, and it is something I recognise as an ongoing discussion among the students participating in the exhibition. *Kuvan Kevät 2017* might not offer any obvious answers or populist alternatives to contemporary questions, but the works will be forever engaged with the "now", be that personal, political or simply formal.

Suvi Lehtinen
Lecturer in Exhibition Studies and Spatiality
at the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki

YKSI VELVOITE

Taiteella on vain yksi velvoite: olla taidetta. ... Se on iso velvoite. Taiteilija asettaa maailman merkkejä uuteen järjestykseen. Joskus hyvänä päivänä hän voi keksiä aivan uuden merkin. Näin hän opettaa meitä puolivahingossa uudistamaan mieltämismekanismejamme, näkemään todellisuutta avarammin. Avartuvat näköalat auttavat meitä tietenkin myös järkevempiin ja ennakkoluulottomampiin arvovalintoihin.

Lainaus on Juha Hurmeen kirjasta *Nyljetyt ajatukset*¹. Kirja kertoo kahdesta ihmisestä, jotka soutavat 700 kilometriä kahdessakymmenessä päivässä. Tuhansia ja tuhansia aironvetoja. Matkalla soutajat keskustelevat satojen sivujen ajan intohimoisesti taiteesta. Toistuvien tasaisten vetojen rutiinia siivittää keskustelu rutiinin ja järjestyksen murtumisesta ja todellisuuden mielekkyydestä. Soutajat toteavat, että joskus ”mieli on murrettava, jotta selviäisi mikä mieli on, mikä on mielekästä.”

Taidekoulutus on parhaimmillaan rutiinin ja mielettömyyden vuorottelua, kurin ja kurittomuuden tasapainoa, jossa taiteilijat löytävät omat tapansa tehdä nykytaidetta ja olla taiteilijoita aikamme yhteiskunnassa. Siten he mahdollistavat taiteen luomien – sanoilla vajavaisesti määriteltävien, mutta ihmisenä

olemiselle äärimmäisten tärkeiden – ajattelutapojen, kokemusten ja arvojen läsnäolon yhteiskunnassamme.

Siitä huolimatta arjessa me kutsumme Taideyliopiston Kuvataideakatemiaa useimmiten kouluksi. Emme Kuvataideakatemiksi, emme Taideyliopistoksi tai yliopistoksi vaan useimmiten kouluksi. Miksikö?

Varmaankin kahdesta syystä:

Yhtäältä kouluksi kutsuminen riisuu näennäisesti taideyliopiston elitismien leimaa. Koulu kuin koulu, kaikille mahdollinen ja kaikille tasa-arvoinen, julkisesti rahoitettu. Kouluksi kutsuminen kuulostaa siltä, että nykytaiteen koulutuksella ei olisi Suomessa mitään kytköstä yhteiskunnalliseen luokkajakoon tai koulutustaustaan; asia, josta Suomessa harvoin puhutaan taiteen yhteydessä. Taideyliopisto ei kuitenkaan ole koulu, vaan jotain aivan muuta: se on nykytaiteen korkeinta opetusta antava opinahjo, jonka tehtävänä on paitsi opettaa ja tukea lahjakkaita taiteilijoita, myös jatkuvasti pohtia ja puolustaa taiteen paikkaa yhteiskunnassa.

Taideyliopistossa annetaan taiteen korkeakoulutusta, jonka vapautta täytyy suojella mutta sisältöä valppaan itsereflektiivisesti kyseenalaistaa. Sillä mitä yliopistossa opetetaan

nykytaiteena, on suuri vaikutus siihen mitä pidetään nykytaiteena. Vaikka taiteen korkeakoulutus on edelleen Suomessa ilmaista, sen yhteydessä voi silti kysyä: Kenelle nykytaiteilija ammattina on mahdollinen, millaisista oloista, perheistä ja yhteiskuntaluokista taidekorkeakoulun opiskelijat tulevat? Ja ketkä ovat nykytaiteen yleisöjä: ketkä kaikki ovat sen mahdollistaman tärkeän emotionaalisen ja älyllisen tiedon tuottamisen piirissä? Mitä vapaan taiteen ideaalille tapahtuu polarisointuvassa Euroopassa ja maailmassa?

Toisaalta koulu tarkoittaa myös toistuvia rutiineja ja yhdessä tekemistä, paikkaa, missä kokoontua. Koulu on toisten taiteilijoiden kanssa oppimista, prosesseja, joissa yhdessä jaetut vaiheet alun ja lopun välissä ovat usein tärkeämpiä kuin lopputulokset. Näyttelyn avajaisten jälkeisessä lempeässä euforiassa ajateltuna koulu viittaa sosiaaliseen tilanteeseen, jolloin oppimista voi parhaimmillaan verrata rakkauteen: kumpikaan ei vähene jakamalla. Ei oppiminen, eikä rakkaus.

Koska todellisuus on aivan käsittämätön, sitä ei pidä ottaa aivan vakavasti. Pienempää ja huonompaa on toki aina puolustettava, vaikka vain maailmakaikkeuden tasapainon ja soljuvan dynamiikan tähden!

Kuvan Kevät on taiteilijoiksi valmistuvien opiskelijoiden näyttely, joka on rakenteen ja siihen taipumattomuuden vuorottelua. Ryhmänäyttely muodostaa kehyksen, jonka sisällä katsojat kohtaavat yksittäisten taiteilijoiden tai kollektiivien teokset. Joka vuosi järjestettävässä *Kuvan Keväessä* Kuvataideakatemia esittelee suurella mittakaavalla taidekentälle, mitä nuoret taiteilijat tällä hetkellä tekevät. Näyttely on auki yleisölle muutaman viikon ajan, mutta se on vain osa prosessia, joka on

täynnä ajallisia, materiaalisia, sosiaalisia ja tilallisia yllättäviä – välillä hallitsemattomia – elementtejä. Prosessi alkaa useita kuukausia, joissain tapauksissa jo vuosia ennen näyttelyn avajaisia ja jatkuu kohti kuvataiteen maisterin tutkintoa ja ammattitaiteilijan työtä.

Juuri tänä keväänä 2017 *Kuvan Kevään* neljäkymmenen kuuden nuoren taiteilijan taideteosten moniäänisyys tuntuu erityisen arvokkaalta. Nuoret taiteilijat valmistuvat maailmaan hetkellä, joka tuntuu välillä mielettömältä. Kuvaavaa ajallemme on, että *Oxford Dictionaries* valitsi vuoden 2016 sanaksi käsitteen *post-truth*, totuuden jälkeinen. Termi kuvaa yhteiskunnallista tilannetta, jossa vetoaminen uskomuksiin ja tunteisiin vaikuttaa julkiseen mielipiteeseen enemmän, kuin objektiiviset faktat. Kyse ei ole tietenkään vain viime vuoden ilmiöstä, faktoja on muokattu aiemminkin tiettyihin poliittisiin tai muihin tarkoituksiin sopiviksi. Viime vuoteen tiivistyi kuitenkin suuri eettinen muutos: julkisessakaan keskustelussa ei tarvitse vedota faktoihin, niin kauan kuin siekailemattomasti pystyy muuntelemaan totuutta.

Juuri tällaisessa ajassa tarvitaan moniulotteista ajattelua ja toimintaa yksinkertais-tavaa populismia vastaan. Tarvitaan taidetta ja tiedettä. Yhä useammin olemme nähneet esimerkkejä siitä, miten tieteen ja taiteen yhteistyö tuottaa tietoa ja ymmärrystä, joka on mahdollista vain niiden liittyessä yhteen. Yhteinen näyttelyprosessi ei kuitenkaan tarkoita yhtenäisyyttä, sillä jokainen teos saa aikaan erilaisia älyllisiä, aistillisia tai tunteen tasolla tapahtuvia kokemuksia maailmasta. Absurdus, kohtuuttomuus, toistot, hulluus, unet ja painajaiset ovat osa taidetta, jossa hyväksytyt järjestyksen kuori täytyy rikkoa.

Kenellä on visio siitä, mihin maailma on

menossa? Mistä haemme tiedon siitä, mihin perustamme arviot tulevaisuudesta? Nämä kysymykset, jotka usein liittyvät siirtymävaiheisiin, tuntuvat olevan läsnä kevään näyttelyssä. Opettaako yliopisto nuoria taiteilijoita selviämään sellaisen taidemaailman rakenteissa, jollaiseksi edelliset sukupolvet ovat sen luoneet? Opettaako yliopisto ymmärtämään taiteilijana toimimisen lainalaisuudet ja hyödyntämään olemassa olevia rakenteita mahdollisimman tehokkaasti? Opetammeko säännöt ja selviytymistavat, kuinka näkyä ja näyttäytyä?

Vai rohkaiseeko yliopisto taiteilijoita katsomaan tämänhetkisten rakenteiden ohi, kyseenalaistamaan sen mikä on ja uskomaan, että he eivät ole vielä nähneet läheskään kaikkea sitä, mihin taide ja taiteen tekeminen yhteiskunnissa kykenee. Olemalla taidetta.

Anna-Kaisa Rastenberger
esittämiskäytäntöjen ja tilallisuuden professori
Taideyliopiston Kuvataideakatemia

A SINGLE OBLIGATION

Art only has one single obligation: to be art. ... It is a serious obligation. The artist rearranges the symbols of the world. On a good day, he can even come up with a new sign altogether. In this way, almost by accident, the artist shows us how we can renew our perceptual mechanisms, to understand reality in a broader sense. These widened perspectives naturally help us make more sensible and open-minded value judgments.

The above quote is taken from *Nyljetyt ajatukset* ("Skinned Thoughts"), a book written by Juha Hurme¹. Hurme's book tells a story of two people who row a boat for 700 kilometres in twenty days. Thousands upon thousands of pulls on the oars. During their trip, the two oarsmen have a passionate discussion of art, which takes several hundred pages in the book. The steady rowing routine is complemented by a discussion of the disintegration of routines and order and the meaningfulness of reality. The oarsmen come to the conclusion that "sometimes the mind must be broken in order to find what the mind really is and what is meaningful."

At its best, art education consists of alternating periods of routines and unruliness, a balance between order and disorder, where the artists find their own ways to make con-

temporary art and to be artists in our society. In this way, they facilitate the existence of the experiences, values and ways of thinking that are created through art – concepts that can be imperfectly expressed through words, but which are crucially important for the experience of the human condition.

Despite this, we tend to call the Academy of Fine Arts of the University of the Arts Helsinki a *school*. We do not call it the Academy of Fine Arts, Uniarts Helsinki, or even the University – we call it a school. Why is that?

There are probably two reasons for this.

On the one hand, referring to the Academy as a school may mitigate the sense of elitism associated with any art university, at least on a superficial level. A school is a school – it is open for everyone, and it enjoys public funding. Using the word *school* gives the impression that art education in Finland should be completely dissociated from the questions of social class or educational background; issues that are only rarely discussed in connection with art in Finland. However, the Academy of Fine Arts is not a school, far from it: it is the institution that provides the highest education in contemporary art in Finland, and its mission is not only to teach and support

¹ Juha Hurme, *Nyljetyt ajatukset*, 2014.

gifted artists but also to constantly scrutinize and defend the place of art in society.

The Uniarts Helsinki provides education in art, and its freedom to perform this mission must be protected; however, its contents should also be questioned through active self-reflection. After all, what the University considers to be contemporary art in its curriculum has a great impact on the question of what contemporary art is considered to be. Although art students do not have to pay for university education in Finland, we can still pose the following questions: for whom is it possible to become a professional artist? What kinds of backgrounds, conditions, families and social classes do art students come from? On the other hand, who are the people who make up the audiences of contemporary art – those who can enjoy the important emotional and intellectual contents produced by it. Finally, what will happen to the ideal of free art in the context of increased polarisation that is taking place in Europe and the whole world.

School can also be associated with routines, collaboration and a place where artists can meet their peers. School signifies a place for learning together with other artists, processes in which the shared experiences between the start and the finish of the project are often more important than the actual end result. In the spirit of the gentle euphoria that always arises after the opening of an exhibition, school can also be thought to refer to a social situation where learning, at its best, can be compared to love: neither will decrease if you share them. Neither learning nor love.

Reality is utterly incomprehensible, and you should therefore not take it seriously. You should, of course, always defend those who

are smaller than you, or in some way inferior, even if only for the sake of the balance and fluid dynamicity of the universe!

Kuvan Kevät is the degree show of the students who are about to graduate as artists. The exhibition keeps fluctuating between order and non-conformity to this order. The group exhibition sets a frame for the viewers who come to experience the works made by the artists or artist collectives. *Kuvan Kevät* is organised once a year, and its purpose is to show more broadly to the field of art what the young artists of the Academy of Fine Arts are doing at the moment. The exhibition is open to the public for a few weeks, but this period is only a part of a longer process, which is full of temporal, material, social and spatial elements – some of which can be surprising and even uncontrollable. This process begins months, or even years, before the opening of the exhibition, and it continues after the exhibition as the students work their way towards a Master's degree in Fine Arts and professional artistry.

In the spring of 2017, the range of voices of the forty-six young artists participating in the *Kuvan Kevät* exhibition feels especially important. The graduation of these artists takes place at a time that at times seems incomprehensible. It is telling of our own age that the *Oxford Dictionaries* chose *post-truth* to be the word of the year in 2016. The term reveals a social situation, where appeals to beliefs and emotions have a greater effect on the public opinion than objective facts. This phenomenon is not unique to 2016, of course. Facts have been altered to serve political and other agendas in the past as well. However, what was special about last year was the significant change in the ethics of public discourse: you no longer needed to base your

words on facts as long as you had the nerve to bend the truth with no remorse.

In a time like this, we need multi-dimensional thinking and activities more than ever, so that we can fight the simplified world view forced upon us by populism. We need art, and we need science. We have seen that collaborations between art and science can increasingly often produce the kind of knowledge and understanding that can only be attained when people representing these two approaches work together. A joint exhibition does not entail unity, however, as every work evokes different intellectual, sensory and emotional experiences of the world. Absurdity, unreasonableness, repetition, madness, dreams and nightmares are all part of art, where the cover created by the acknowledged order must be broken.

Who is in possession of the vision of where the world is going? Where should we search for the information on which we will base our predictions of the future? It seems that these questions, which are commonly associated with transition periods, are current in this spring's exhibition. Does the University teach the young artists to cope within the structures of the art world formed by the previous generations? Are the artists taught to understand the basic rules of what it means to be an artist and how to make use of the existing structures as efficiently as possible? Are we able to teach them how to survive; how to be seen and become visible?

Or does the university encourage the artists to look beyond these structures and to question all that exists: to believe that they have not even come close to seeing what can be achieved in different societies by art and making art. By being art.

*Anna-Kaisa Rastenberger
Professor of Exhibition Studies and Spatiality at
the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki*

¹ Juha Hurme, *Skinned Thoughts*, 2014.

OVI PIMEYTEEN

Brittikoomikko Stewart Lee istuu haasteltavana mitäänsanomattoman näköisellä, loisteputken tympeästi valaisemalla sohvalla.¹ Olemme taidekeskuksen takahuoneessa. Vastaavissa tiloissa Lee viettää aikaansa ilta toisensa jälkeen kiertäessään Britannian sadoissa eri esiintymispaikoissa. Tällä kertaa haastattelun aiheena on Leen oma stand up -komiikka – aihe, joka saa hänet hyvin miettelijäksi.²

Lee muistelee katselleensa uutisia televisiosta 1980-luvun loppupuolella, aikana jolloin Margaret Thatcher oli Britannian pääministerinä. Uutisissa kuvattiin Thatcheria tämän vieraillessa yhdessä Oxfordin yliopiston naisopiskelijoille tarkoitettuista collegeista. Jutun kuvaus koostui täytemateriaalista, jossa Thatcher käveli yliopiston tiloissa – tämän tarkoituksena ei ollut välittää mitään erityistä viestiä, vaan ainoastaan osoittaa katselijoille, että hän oli todella ollut paikalla. ”Sitten Thatcher kysyi eräältä tytöltä, mitä tämä opiskeli”, Lee kertoo. ”Muinaisskandinaavista kirjallisuutta”, tyttö vastasi. ”Voi, millaista ylellisyyttä!” kommentoi Thatcher.

Stewart Lee toteaa, että Thatcherin kommentilla ei ollut uutisraportissa sen erityisempää tarkoitusta, mutta hänelle itselleen se tuntui merkitykselliseltä. Leen mukaan Thatcherin kommentti kertoo epäluuloisuudesta tiedonhalua ja sellaisten aineiden opiskelua kohtaan, joista ei välttämättä ole odotettavissa välitöntä tai laskettavissa olevaa hyötyä. Lee, haastattelusta uupuneenakin, ryhtyy tarmokkaasti puolustamaan tällaista tiedonjanoa ja sen merkitystä yhteiskunnalle. ”On itsestään

selvää, että muinaisskandinaavista kirjallisuutta tutkimalla ei pääse käsiksi isoihin rahoihin, mutta me tarvitsemme tällaisia ihmisiä, sillä he jakavat tietoaan muille ja täten rikastuttavat kulttuuriamme ja jokaisen elämää”, Lee toteaa väsynyt hymy huulillaan. Tällainen epäluulo oppimista kohtaan voi tuntua jopa houkuttelevalta omana aikanamme, jota luonnehtivat epäluulo asiantuntijoita ja totuutta kohtaan, mutta meidän tulisi olla avoimia oppimiselle silloinkin, kun se näyttää johtavan vain marginaaliseen hyötyyn.

Taiteen tekeminen on usein prosessi, jossa taiteilijan on ensin eksyttävä ja jonka hedelmistä voi nauttia vasta pitkän ajan jälkeen. Toisinaan prosessin tulokset voivat olla hyvin vaatimattomia. Joskus lopputulos voi olla niin erilainen omiin ennako-odotuksiimme nähden, että prosessin vaiheita on vaikea kytkeä alkuperäiseen ideaan. Kaikkien meidän, jotka osallistumme tällaiseen prosessiin, tulisi ymmärtää sen arvo: tämä hapuilu ja etsintä on yhtä arvokasta kuin itse uteliaisuus, ja se rikastuttaa meidän elämäämme ja koko yhteiskunnan toimintaa.

Rebecca Solnit on sanonut, että meidän tulisi ”jättää ovi raolleen tuntematonta varten, ovi pimeyteen. Sieltä tulevat kaikkein tärkeimmät asiat, sieltä mistä olet itsekin saapunut ja minne myös palaat.”³ Tähän valaisematomaan paikkaan on vaikea päästä yhteiskunnassa, jossa liian heppoisiin perusteisiin arvostetaan helposti määriteltäviä asioita sen sijaan, että annettaisiin arvo itse etsinnälle.

Taiteilijoille nimenomaan etsintä, tästä raolaan olevasta ovesta pimeyteen astuminen, on tärkeää.

On vaikea kertoa tai kuvailla, mitä tämän oven toiselta puolen löytyy. Maalari ja kirjailija David Salle on kutsunut taiteilijan ideoita ”innostuksiksi”,⁴ mikä viittaa niiden eikonkreettiseen luonteeseen ja siihen, kuinka hankala niitä on tarkasti kuvata. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että yritykset olisivat turhia tai että meidän ei tulisi yrittää entistä kiivaammin. Päinvastoin, juuri näiden ajatusten aineettomuus tekee niistä arvokkaita ja pyrkimyksiemme arvoisia.

Yhdysvaltalainen kognitiotieteen professori Douglas Hofstadter on kertonut olevansa ”vakuuttunut siitä, että luovuudella tarkoitetaan kykyä löytää asioita, jotka ovat tietyllä tapaa kaikkien havaittavissa: asioita, joita kaikki ihmiset arvostavat, koska ne ovat kauniita tai oivaltavia tai koska ne paljastavat totuuksia luonnosta.”⁵ Vaikka taiteilijan pyrkimykset eroavat usein tiedemiehen päämäärästä, taiteilija voi kuitenkin omalla tavallaan tutkia maailmaa. Liian usein hän kuitenkin keskittyy rakentamaan kokonaan uusia maailmoja tai muodostamaan uusia näkökulmia omaan maailmaamme.

Syvällisesti inhimillisessä kirjassaan *Far from the Tree*⁶ yhdysvaltalainen kirjailija Andrew Solomon tarkastelee suhdettamme geeniemme historiaan. Samankaltaisuuden sijaan hän keskittyy erityisesti eroavaisuuksiin ja kysyy, miksi toiset meistä ovat erilaisia ja kuinka läheisemme tulevat toimeen tämän erilaisuuden kanssa. Solomonin tutkimukset johtivat hänet hänelle ennalta tuntemattomiin maailmoihin. Hän tutustui mm. kuurojen kulttuuriin, skitsofreenikoihin sekä monenlaisiin muihin yhteisöihin. Kirja herättää väistämättä tunteen siitä, että lukemalla sen voi

oppia paljon. Tämä vaikutelma nousee etenkin kirjoittajan näkemästä vaivasta: teksti on yli 10 vuoden tutkimus- ja kirjoitustyön tulos, ja Solomon oli tehnyt kirjaansa varten yli 300 haastattelua. Voimme myös ottaa oppia kirjasta esiin nousevasta perinpohjaisesta hyväksymisen tunteesta. Jollain tavalla kirja onnistuu yhdistämään meidät kaikki nimenomaan omien eroavaisuuksiemme kautta.

Tämä teksti voi tuntua irralliselta, kun sen lukee taideakatemia toiminnan näkökulmasta. On kuitenkin tarpeellista pohtia sen sanomaa suhteessa omaan toimintaamme. Kuvataideakatemia on paikka, jossa erilaisuutta tulee arvostaa. Älykkyyden ja ihmisenä olemisen eri puolille on annettava tilaa kehittyä – tilaa, jossa marginaalinen voi muodostua keskeiseksi. Tässä tilassa meidän on annettava itsellemme aikaa olla uteliaita ja käydä matkalle, jonka päätepistettä emme tiedä. Matkalle, jossa asioista tietäminen ei ole ylellisyyttä vaan tarpeellista. Ei siksi, että tiedon tuoma arvo olisi rahallisesti mitattavissa, vaan siksi, että se rikastuttaa elämäämme.

Fergus Feehily

maalauksen professori

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

¹ Ote internetissä julkaistusta koomikko Stewart Leen haastattelusta, joka tehtiin Leicester Square Theatressa ennen hänen komediaesitystään *If You Prefer a Milder Comedian Please Ask for One*. Haastattelijoina olivat Matthew Devereux ja Richard Onians, 15.1.2010.

² ”Stand up” tai ”stand up -komedia” on komedian laji, jossa koomikko esiintyy yleisön edessä ja kommunikoi usein suoraan yleisön kanssa.

³ Rebecca Solnit, *Field Guide to Getting Lost*, Penguin Books, 2006.

⁴ David Salle, *How to See: Looking, Talking, and Thinking about Art*, W. W. Norton & Company, 2016

⁵ Douglas Hofstadter, *New Scientist* No. 2523, 29 October 2005.

⁶ Andrew Solomon, *Far From The Tree: Parents, Children and the Search for Identity*, Scriber International, 2012.

THE DOOR INTO THE DARK

The British comedian Stewart Lee sits in an unprepossessing fluorescent light on a non-descript sofa backstage in one of the hundreds of arts centres up and down Britain that he must inhabit night after night. He is being interviewed¹ about his stand-up², a topic on which he is deeply self-reflective and he begins to recount watching television sometime in the late 1980s. On the news Margaret Thatcher was visiting a women's college in Oxford, doing a walk about, what would be described as filler footage, the content of which was not supposed to be significant, just that she was there. Lee says, "and she said to this girl, 'what are you studying?' and the girl said 'ancient Norse literature' and Mrs. Thatcher went, 'oh, what a luxury'".

As Stewart Lee remarks, this comment wasn't pointed out by the television report as meaning anything in particular, but it had a deep significance for him. What, as Lee continues, it does hint at, is a distrust of curiosity and the study of subjects that might not immediately seem viable or quantifiable in their relevance. But Lee, though tired and crumpled looking, goes on to provide an energetic defence of this sort of curiosity and its relevance to society at large. With a weary smile just appearing on his lips he says "obviously there is not a huge financial future in studying ancient Norse literature, but we do need people who know about these things and the trickle-down effect of their know-

ledge enriches a culture and the people in it." This distrust of learning might seem quaint even, in our own post-expert, and truth-phobic times but we should be alert to it all the same, even if that learning leads us to the seemingly marginal.

Making art is often, by necessity, a process in which we must become lost and the fruits of which may not be apparent or may take extended periods of time to come to fruition or in some cases bear little fruit at all. At times the outcome may be so far from our expectations that it seems difficult to search back for its original routes in our thinking. For those of us involved in this pursuit, we must see this process as a valuable one, as valuable as is curiosity in its own right, that this searching in turn enriches us all and the society which we inhabit.

As Rebecca Solnit would have it, we should "leave the door open for the unknown, the door into the dark. That's where the most important things come from, where you yourself came from, and where you will go."³ This unilluminated place is hard for us to access in a society that values too quickly the easily quantifiable above the search itself, though it is this search which is primary for artists, going through this door to the dark.

What lies behind this door can be difficult to locate and even harder to describe.

The ideas an artist has, have been described as "enthusiasms"⁴ by the painter and writer David Salle, hinting at their difficulty to be grasped and their less than *concrete* nature. But that does not mean we should not try or try all the more to do so. It is their very intangible nature that makes these thoughts so valuable and worthy of our chasing them.

Douglas Hofstadter, the American professor of cognitive science, has said that he is "convinced creativity is the ability to discover things that are in some sense there for anyone to find: things that the rest of humanity will appreciate because they are beautiful or because they are insightful or because they are truths about nature."⁵ Though the pursuit of the artist is often different from that of the scientist, the artist may indeed be examining the world so to speak but is all too often building other worlds, or ways in which we can see the world.

In his deeply humane book, *Far from the Tree*⁶, the American writer Andrew Solomon sets out to assess our relationship to our genetic roots, examining difference in particular rather than similarity. He is curious about what makes some of us different, and how those close to us deal in turn with this difference. His research led him into all sorts of worlds previously unknown to him, into deaf culture, as well as schizophrenia and many others between. One cannot help feeling that there is much to be learned from this book, not least from its author's commitment to write and research it, which must have been substantial, involving over 300 interviews and 10 years in the making but also from the deep acceptance that emerges in the text. It is a work of deep observation and wonder. We emerge from the book as somehow united by our differences.

As unrelated as this text might seem to the activities of an academy of art, it is worth thinking of in relation to our endeavors. The academy is a place where difference must be valued. The differing aspects of intelligence and of being human must be given space to exist, a space in which to develop and where the marginal becomes central. It is a space in which we must allow ourselves time for curiosity and open-ended endeavor, where knowing about things is not a luxury but necessary, not because it offers an easy means for assessment or monetary value but because it enriches our existence.

Fergus Feehily

*Professor in Painting at the Academy of Fine Arts
of Uniarts Helsinki*

- 1 From an online interview filmed with the comedian Stewart Lee in the Leicester Square Theatre before his show *If You Prefer a Milder Comedian Please Ask for One*, conducted by Matthew Devereux and Richard Onians, 15th January 2010.
- 2 Stand-up, or stand-up comedy is a form of comedy in which the 'stand-up' performs to a live audience, often speaking directly to them.
- 3 Rebecca Solnit, *Field Guide to Getting Lost*, Penguin Books, 2006.
- 4 David Salle, *How to See: Looking, Talking, and Thinking about Art*, W. W. Norton & Company, 2016
- 5 Douglas Hofstadter, *New Scientist* No. 2523, 29 October 2005.
- 6 Andrew Solomon, *Far From The Tree: Parents, Children and the Search for Identity*, Scriber International, 2012.

Taideyliopiston Kuvataideakatemia Praxis – taiteen ja esittämiskäytäntöjen maisteriohjelman opiskelijat ovat laatineet listan kysymyksiä, joihin jokaisella *Kuvan Kevään* taiteilijalla on ollut halutessaan mahdollisuus vastata. Kysymykset on jaettu kolmeen kategoriaan:

1. kevyemmät kysymykset
2. vakavammat ja filosofiset kysymykset
3. taiteellinen työskentely

Kysymykset on tarkoitettu avaimiksi ja niihin vastaamalla taiteilijat voivat avata ovia omaan ajatteluun, teosprosesseihin ja maailmassa olemiseen ylipäätään.

Kuvan Kevään kokijana myös sinulla on mahdollisuus käyttää tätä kysymyslistaa työkaluna tutustuessasi näyttelyyn ja sen teoksiin.

KYSYMYKSET

1. kevyemmät kysymykset

- ↗ Kenen kanssa haluaisit illallistaa? Miksi?
- ↗ Kaksi turhinta tavaraasi?
- ↗ Asia, josta et luopuisi? Miksi?
- ↗ Paras muistosi?
- ↗ Mihin kysymykseen haluaisit vastata?
- ↗ Tätä emme tienneet sinusta?
- ↗ Suosikkipuheenaiheesi?

2. vakavammat ja filosofiset kysymykset

- ↗ Mikä on utopiasasi?
- ↗ Mitä toivot tämän tekstin lukijalle?
- ↗ Mikä on kaunista? Mitä on kauneus?
- ↗ Mistä sinut tunnetaan?
- ↗ Mitä pelkää?
- ↗ Mitä toivot elämältä?

3. taiteellinen työskentely

- ↗ Millaisia välineitä suosit työskentelyssäsi?
- ↗ Mikä inspiroi sinua?
- ↗ Onko töissäsi toistuvia aiheita?
Jos, niin mitä?
- ↗ Mikä on tulevan retrospektiivisi nimi?
- ↗ Mihin haluat taiteesi linkitettävän?
- ↗ Millaisena näet tulevaisuutesi?
- ↗ Keiden taiteilijoiden kanssa haluaisit tehdä yhteistyötä?

QUESTIONS

Students at the Praxis Master's Programme at the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki have formulated a list of questions, which every artist participating at the Kuvan Kevät Exhibition has had the opportunity to answer. The questions fall into three classes:

1. lighthearted and popular questions
2. more serious and philosophical questions
3. questions about artistic practice.

The questions were intended as tools with which the artists could examine their ways of thinking, working and existing in the world more generally.

You can also use the questions as a guide as you explore the works presented at the Kuvan Kevät exhibition.

1. lighthearted and popular questions

- ↗ Who would you like to have dinner with and why?
- ↗ Two of the most useless items you own?
- ↗ Can you name an item you would not want to give up or lose? Why?
- ↗ Your favourite memory?
- ↗ Is there a question that you'd like to answer?
- ↗ Is there something we don't know about you? What is it?
- ↗ What is your favourite conversation topic?

2. more serious and philosophical questions

- ↗ What is your utopia?
- ↗ What would you wish for the person who is reading this?
- ↗ What is beautiful?
- ↗ Is there something that you are known for?
- ↗ What is it?
- ↗ What are you afraid of?
- ↗ What do you expect and wish from life?

3. artistic practice

- ↗ Tell us something about your medium.
- ↗ What kind of means or tools do you use in your work?
- ↗ What inspires you?
- ↗ Are there any recurring elements in your work? If so, what?
- ↗ What is the title of your future retrospective show?
- ↗ How would you like your work to be seen?
- ↗ Is there something that you'd like to be linked with or related to?
- ↗ How do you see your future?
- ↗ Is there an artist you would like to collaborate with? Why?

EXHIBITION LABORATORY

20	Titta Aaltonen
22	Olga Dmitriev
24	Pernilla Grönberg
26	Lilli Haapala
28	Matti Harju
30	Merja Isomaa-James
32	Emma Jääskeläinen
34	Iiris Kaarlehto
36	Liisa Karintaus
38	Eva Kärki
40	Maija Lassila
42	Tuomas Lauriala
44	Reija Meriläinen
46	Fatmir Mustafa-Karollo
48	Okku Nuutilainen
50	Ona Taskinen
52	Anniina Vainionpää

PROJECT ROOM

88	Saara Hyvärinen
90	Iisa Maaranen
92	Aino Mäntynen
94	Tero Niskanen

LISÄTILA

54	Dylan Ray Arnold
56	Andrey Bogush
58	Otto Byström
60	Miikka Halonen
62	Hanna Hyy
64	Kim Johan Jotuni
66	Yassine Khaled
68	to kosie
70	Inka Kynkäänniemi
72	Atro Linnavirta
74	Anita Naukkarinen
76	Akuliina Niemi
78	Olga Novola
80	Iona Roisin
82	Pauli Tapola
84	Gregoire Rousseau
86	Justin Tyler Tate

HAM-KULMA

96	Elissa Eriksson
98	Minna Kangasmaa
100	Arja Kärkkäinen
102	Kalle Mustonen
104	Siiri Pohjolainen
106	Eeva-Maija Pulkkinen
108	Mia Seppälä
110	Virpi Viljanmaa

TITTA AALTONEN

*1976 LÄNGELMÄKI

MINUN NIMENI / MITT NAMN / MY NAME

Installaatio, prosessi

Installation, process

Hei,

Teen Taideyliopiston Kuvataideakatemiaan loppuyönäni taideprojektia, jossa tarkastelen suomalaisuutta 1800-luvun lopussa ja 1900-luvun alkupuolella tehtyjen sukunimenmuutosten kautta. Projektissani pyrin tekemään nimenmuutoksia näkyväksi keräämällä nimikortteja, joissa näkyvät sekä suvun vanha että uusi, muutettu sukunimi. Korteista ja muusta keräämästäni materiaalista, kuten nimenmuutoksiin liittyvistä kertomuksista, kokoan teoskokonaisuuden, joka tulee esille Kuvataideakatemiaan näyttelyyn toukokuussa 2017.

Olisinkin kysynyt onko sinulla mahdollisesti muutettua alkuperää oleva sukunimi? Mikäli nimesi on muutettua alkuperää, olisitko kiinnostunut osallistumaan projektiin täyttämällä oheisen kuvan mukaiseen nimikorttiin oman nimesi? Jos olet halukas osallistumaan, voin lähettää sinulle kortin ja palautuskuoren postitse.

Ystävällisin terveisin,
Titta Aaltonen

Hi,

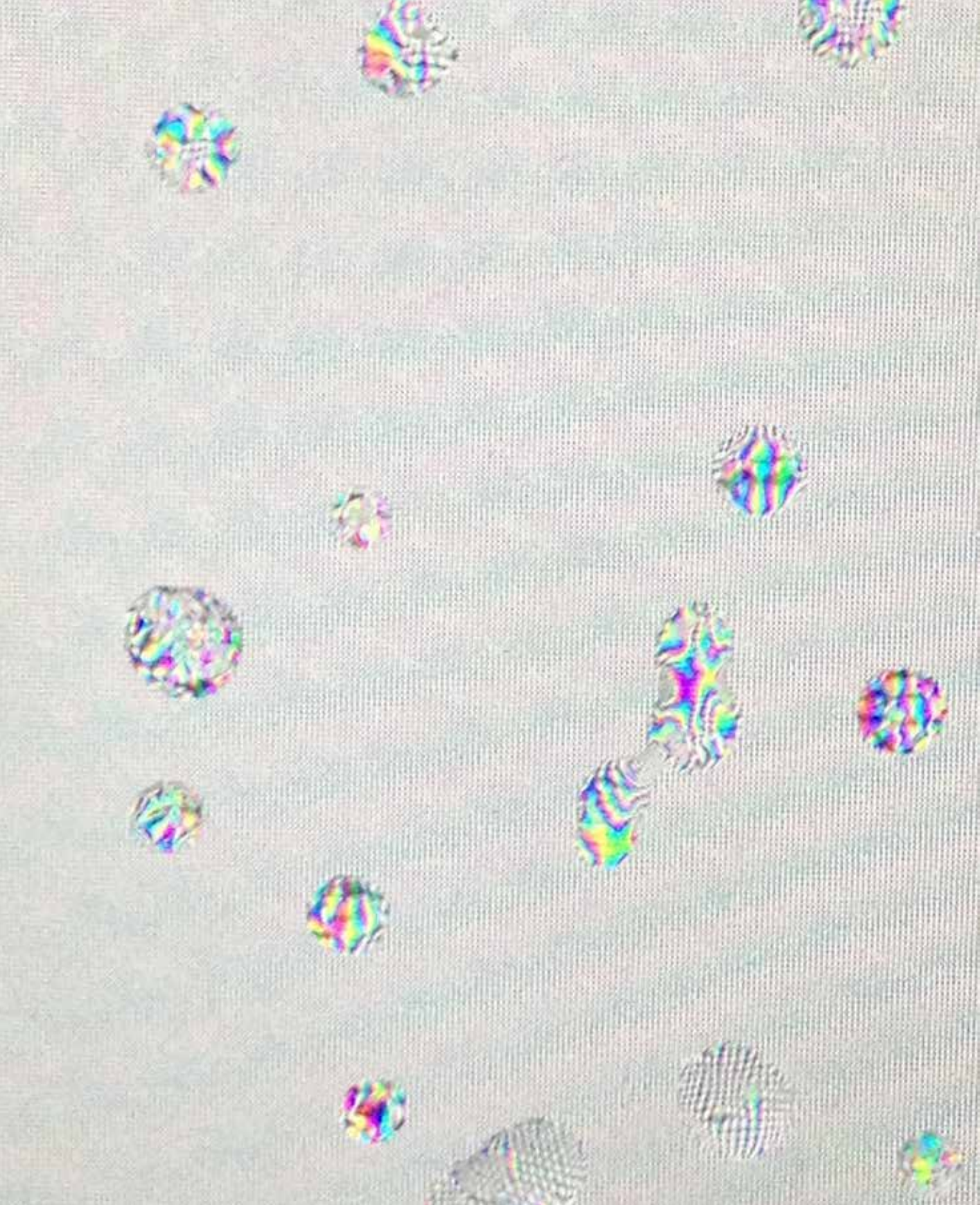
I'm making an art project for the degree show of the Academy of Fine Arts, in which I study the question of Finnishness from the perspective of people who changed their family names at the late 19th and the early 20th centuries. In my project, I attempt to make these changes visible by collecting name cards that show both the old and the new family names. I will assemble the cards and the other material that I have collected into an installation that will be exhibited at the degree show of the Academy of Fine Arts in May 2017.

I would also like to ask you if you have a family name that has been changed in the past. If so, would you like to take part in my project by filling in the name card as shown in the picture? I can send you the card and a return envelope by mail if you are interested.

Best wishes,
Titta Aaltonen

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

OLGA DMITRIEV

*1982 HELSINKI

Veistosinstallaatio, sekatekniikka
Sculpture installation, mixed media

Tällä hetkellä olen tehnyt paperimassaveistoksia, yhdistellyt asioita nippusiteillä, kerännyt styroksilaatikoita, miettinyt materiaalien hierarkiaa ja keveyttä, sekä googlannut mikrokoteja ja 90-luvun huonekaluja.

Currently I have been making papier-mâché sculptures, connecting things with cable ties, collecting styrofoam boxes, thinking about the hierarchy and lightness of materials, and google searching micro homes and 90's furniture.

PERNILLA GRÖNBERG

*1988 SIUNTIO

Sekatekniikka paperille
Mixed media on paper

Teokset ovat syntyneet sekä mieltymyksestäni paperiin että kiinnostuksestani malli- ja asetelmapiirustukseen. Ne ovat osa itseviittaavaa prosessia, jossa osa piirustuksista on käytetty uudelleen ja asetettu uuteen kontekstiin. Teosten merkitykset eivät ole koskaan pysyviä, vaan ne hiipuvat ennen pitkää tai muuttuvat täysin tunnistamattomiksi, aivan kuin kaiku tai rikkinäisessä puhelimessa kuiskattu viesti.

Tarkkaileminen vaatii harjoittelua. Mitä tarkemmin katsoo, sitä enemmän näkee. Mitä enemmän ajattelee, sitä todennäköisemmin tekee virheitä. Mitä vähemmän kiinnittää tietoisesti huomiota, sitä parempi.

Tämä pätee myös ihmisten tarkkailuun: he ovat sitä, mitä heistä kuvittelee.

The works are born from an affinity for paper and, as importantly, an interest in the traditional practices of model and still-life drawing. They are part of a self-referential process where some drawings have been re-used and appear in new contexts. Their meaning is never fixed, resembling an echo or a game of Chinese whispers, eventually fading away or changed beyond recognition.

Observation takes practice. The harder you look the more you see. The more you think you see the more probable mistakes become. The less aware the better.

Similarly, when observing people, they are what you make of them.

LILLI HAAPALA

*1984 SALO

Sekatekniikka, installaatio

Mixed media, installation

Ihmisen suhde ympäristöönsä ja luontoon on jatkuvassa muutoksessa. Miten suhde on muuttunut ajan kuluessa?

Itseäni kiinnostaa erityisesti suhde kasveihin. Ne mahdollistavat olemassaolomme, mutta silti niitä ei välttämättä mielletä eläviksi olennoiksi. Tieteen avulla kasvien maailma on avautunut täysin uudelle tasolle ja nämä tutkimukset ja tutkimusmenetelmät toimivat usein työni taustalla.

Maailma on täynnä salaisuuksia jotka eivät ihmiselle näyttäydy. Tieteen ja taiteen avulla voi kuitenkin yrittää lähestyä tätä näkymätöntä ja piilossa olevaa maailmaa. Työni ilmentävätkin usein näiden eri todellisuuksien välisiä rajapintoja ja kerroksia. Mitä lopulta on todellisuus ja kuinka se kenellekin näyttäytyy?

The relationship between humans and nature is in constant change. How has this relationship changed over time?

I am particularly interested in our relationship with plants. Plants make our existence possible, but they are not necessarily regarded as living beings. Scientific studies have revealed the world of plants in a completely new light, and these studies, and the research methods used in them, also underlie much of my own work.

The world is full of secrets that we cannot see. However, we can approach this invisible and hidden world through science and art. My works often portray the layers and boundaries between these different realities. What, after all, is reality, and how is it perceived by different people?

PLEASE
WITCH OF
THE LIGHT
BEFORE YOU LEAVE

MATTI HARJU

*1978 KOUVOLA

ILTA-AAMIAINEN, 2016

EVENING BREAKFAST

Offset-litografia

Offset lithography

Kieli ja sattuma muokkaavat usein Matti Harjun lähestymistapaa kuvanveistoon

Pyydän Harjua kommentoimaan tätä lyhyttä kuvailua hänen työskentelystään. Tuntuuko se hänestä oikealta? Hän näyttää hämmentyneeltä. Hän edelleen kaivelee jo aikoja sitten tyhjentyneen Doritos-pussin pohjia ja nuoleskelee tarkasti sormenpäitään. Ehdin jo ajatella että ehkei hän kuullut kysymystä. Sitten hän avaa suunsa ja sanoo hädintuskin kuuluvalla äänellä: "Tykkäsin ... Chevy Chasesta ...". Aivan kuin hän aikoi jatkua mutta näyttää hetken aikaa erehdyttävästi Han Sololta syväjäädäytyksen jälkeen. Onko tämä tietoista vai sattumaa jää minulle epäselväksi. Päänsärkyni pahenee, miksi juuri tällainen haastattelu tällaisena päivänä. Sadekin tuntui jatkuvan. Ajanhukkaa. "Epson ..." Sanoiko hän jotain? Tarkistan myöhemmin nauhalta. Sanooko hän "Epson"? Mitähän helvettiä sekin tarkoittaa. Kaivan iPhonea laukustani, tämän paikan flat white on kyllä aina yhtä hyvä, ajattelen hiljaa mielessäni, aivan kuin oma mieleni olisi jokin asiakaspalaute-palvelu joka on jäänyt ikuiselle feedback loopille.

Matti Harju's approach to sculpture is often guided by language and happenstance

I ask Harju to comment on this short description of his working methods. Does he think it's a fair description? Harju looks puzzled. He keeps searching for the last scraps at the bottom of a Doritos packet, which he already finished long ago, and licks his fingertips with great precision. I start to think he did not hear the question. Then he opens his mouth and speaks in a barely audible voice: "I liked... Chevy Chase..." It seems like he's about to continue, looking unmistakably like Han Solo after he was frozen in carbonite. Is this conscious on his part or a coincidence, I cannot tell. My headache starts to become worse. Why do I have to do this kind of an interview, especially on a day like this? Even the rain seemed to keep falling longer. An utter waste of time. "Epson..." Wait, did he just say something? I need to check my recording later. Did he say "Epson"? What the hell is that supposed to mean? I try to find my iPhone in my bag, while thinking about the flat white they serve here, *it's always so good*, as if my mind was some kind of customer experience research service stuck in an infinite feedback loop.

MERJA ISOMAA-JAMES

*1981 KUORTANE

KUUSISILMÄINEN TYTTÖ, 2017

SIX EYED GIRL

Vesivärimonotypia

Watercolour monotype

Kenen kanssa haluaisit illallistaa? Miksi?

Haluaisin illallistaa ystävän kanssa. Mutkatonta.

Kaksi turhinta tavaraasi?

Kaksipäinen peikko ja kynttiläjoulupukki.

Asia, josta et luopuisi? Miksi?

Mokkapannu, hyvät aamukahvit.

Paras muistosi?

Yksi hienoista kokemuksista oli road trippi:
South-Carolina - New Orleans - Texas: Big Ben -
New Mexico: Roswell - South-Carolina.

Mihin kysymykseen haluaisit vastata?

Mitä tapahtui?

Tätä emme tiede sinusta?

Olen floristi.

Suosikkipuheenaiheesi?

Ihmissuhteet ja sääilmiöt.

Who would you like to have dinner with? Why?

I'd like to have dinner with a friend of mine. Easy and convenient.

Two of the most useless items you own?

A troll that has two heads and a Father Christmas candle.

Can you name an item you would not want to give up or lose?

Why?

A mocha machine, good coffee in the morning.

Your favourite memory?

One of the best experiences I've had was a road trip:
South Carolina - New Orleans - Texas: Big Ben - New
Mexico: Roswell - South Carolina.

Is there a question that you'd like to answer?

What happened?

Is there something we don't know about you? What is it?

I'm a florist.

What is your favourite conversation topic?

Human relationships and weather phenomena.

EMMA JÄÄSKELÄINEN

*1988 ESPOO

Kiviveistoksia
Stone sculptures

Kivi.
Ehdottomana se tietää enemmän kuin minä.
Halusin omistaa sen, ja oppia siltä temppuja.
Alku on hankala.

Korvissa on keltaiset muovikrapulat ja suojalasit päästää
nöyhtää silmiin.
Kun poistan epämiellyttävän vaipan hengitysteiden
edestä, hampaissa narskuu.
Käsi kipeytyy jos unohdan rentouttaa ja delegoin sille
liikaa ajatuksia.
Vasemmasta ei ole apua.

En ajattele mitään mutta älä häiritse minua.
Tarkkailen kiveä jokaisesta kulmasta etsien syitä
tapahtumille.
Tönäisyyni aiheuttama heilahdus vaikuttaa enemmän
kaatoyritykseltä kuin liikuttamiselta.
Tämä tuntuu tarpeelliselta.

Olen nero.

Toistan lyöntejä joiden äänet kertovat osumien
vaikutuksesta kiveen.
Täräytän peukaloon, vittu, nyt se on pehmeän
muotoinen; veistoksen kaltainen.
Kaikki sitä samaa selluliittia.
En osaa mitään.

Hei kivi, mä rakastan sua.

Stone.
Being unconditional it knows more than I.
I wanted to own it, and learn a few tricks.
The beginning is difficult.

The yellow plastic hangovers in my ears and the goggles
letting the dust in.
When I remove the unpleasant diaper blocking my
breath, my teeth crunch.
The hand gets achy if I forget to loosen it and delegate too
many thoughts for it.
The left one is of no use.

I'm not thinking about anything but don't disturb me.
I'm observing the stone, searching for a reason for
everything.
This feels necessary.

I'm a genius.

The repeated hits tell me of its effect on the stone
through sound.
I strike my thumb, fuck, now it's soft shaped; like the
sculpture.
It's all that same cellulite.
I can do nothing.

Hey stone, I love you.

KUVA: PAULI TAPOLA

IIRIS KAARLEHTO

*1987 ESPOO

Installaatio
Installation

Alun perin halusin tehdä tätä taidejuttua, koska en halunnu et mun elämässä ois työtä. Sitten oon kuitenkin tajunnut, et asiahan on ihan päinvastoin: taiteilija on aina töissä eikä mitään työn ulkopuolista aikaa oo olemassa. En haluis et taiteessa vallitsis työn logiikka vaan joku muu, pelin tai leikin tai joutoajan ja ennakoimattomuuden tai riemun ja tuhoamisen logiikka. Mut sellanen on aika uuvuttavaa työtä jos se on niinku ihmisen ansiotyö, enkä oo varma pystynkö sellaseen tai pystyykö kukaan muukaan tai pitäiskö kenenkään ees pystyä. Siks haluan tehdä tähän näyttelyyn sellasen asian (työn?), jonka tekeminen antais mulle itelleni mahdollisuuden leikkiä tai tulla onnellisemmaks tai tajuta jotain mitä en oo tajunnut. Siitä asiasta tai prosessista on vähän vaikeeta kertoa mitään muuta, koska se ei oo viel olemassa ku kirjotan tätä tekstiä. Mut ainaki voin sanoa, et mulle ei oo kauheen tärkeetä, tuleeks siitä jotenki onnistunu tai hyvä, tai toisaalta tarpeeks aggressiivisen epäonnistunu tai kiinnostava, tai "toimiiko" se. Haluisin ensisijaisesti vaan onnistua sitä tehdessäni leikkimään sen sijaan et olisin töissä. Enkä mä myöskään voi luvata et näe ajatukset välttämät välittyis kellekään muulle siitä (työstä?), vaan se voi hyvin näyttää vaan joltain keskinkertaselta nykyaikaisen näköselältä ei-miltään, eikä katsoja ehkä saa siitä paljonkaan "irti". Mut oikeesti ei ehkä oo merkitystä sillä, miltä se näyttää, vaan sillä, mitä se on tai miten se on tullu maailmaan, koska taideteos ei oo lavaste, tai ainakaan sen ei mun mielestä pitäis olla. Mut sit voi kans olla, et epäonnistun tässä pyrkimyksessäni, ja alan miettiä et miltä se näyttää tai mitä se "kommunikoi", alan ajatella työtä, mut seki on sit ehkä ihan ok, jos niin käy.

In the beginning I wanted to do this art thingie, cause I didn't want there to be work in my life. Later on though, I've realized that it's actually to the contrary: the artist is always at work, and no time outside the work exists. I wouldn't want the logic of work dominate in the art, but some other, the logic of a play or a game, or of leisure and unpredictability, or the logic of joy and destruction. But such work is pretty exhausting if you're supposed to make a living with it. And I'm not sure if I'm able to do such work, or if anyone is, or if anyone even should be. Therefore to this exhibition, I wanna do such a thing (work?) that would allow me to play while I'm making it, or be joyful, or understand something that I haven't understood before. It's a bit difficult to say much more about this thing or process, since it doesn't yet exist while I'm writing this text. But at least I can tell that it is not that important for me, whether it will be somehow good or successful, or then again, if it will fail aggressively enough or be interesting, or whether it will "work". First of all, I just wanna be able to play instead of working. And, I can't really promise, that this thing (work?) would anyway mediate these thoughts to anybody except myself. It might as well just look like some no-thing looking like contemporary art, and the viewer might not get much "out of it". But actually it doesn't really matter how it looks like, but what it is or how it came to exist, since art is no set up, or at least in my opinion it shouldn't be. But I might as well fail in my aim, starting to think how it looks or what it "communicates", I start to think about work. But then it's maybe also ok, if it goes like that.

LIISA KARINTAUS

*1977 MUUROLA, ROVANIEMEN MLK / MUUROLA, RURAL MUNICIPALITY OF ROVANIEMI

Öljy, tempera, vesiväri, liitu, kangas
Oil, tempera, watercolour, chalk, canvas

Maalauksessa on kyllä oleellista että voin siihen jossain välissä eksyä. Etten heti tiedä tarkkaan miten ja minne sen kanssa ollaan menossa. Siellä on kyllä tiettyjä valintoja mukana, suunnitelmia ja toiveita. Siellä on piirustusta, kangasta, maalinesteitä ja värejä, joiden kanssa kulkee muistoja ja viitteitä menneisiin aikoihin.

Luonnollisissa aineissa minua kiehtoo niiden elämä ja muutos, nopea tai hidas. Siinä on samaa kun jos kävelyllä kuulee tuulessa kahisevat heinät, tai työhuoneelle palatessa näkee hiekkaiset tassunjäljet lattialla.

It's essential that I can lose my way at some point when I paint. That I don't immediately know where I'm going with the painting or how I should proceed. There are some choices involved, plans and hopes, of course. There's drawing, a canvas, paint and colours, which are associated with memories and references to the past.

I'm fascinated by natural materials because of the life in them and the way they change, either quickly or slowly. They remind me of taking a walk and listening the grass move in the breeze, or returning to the studio and seeing sandy paw prints on the floor.

EVA KÄRKI

*1986 NURMES

HERE AND NOW – DRAWINGS OF YOU & ME & THEM

Sarja piirustuksia, sekatekniikka

A series of drawings, mixed media

Lines over lines

MAIJA LASSILA

•1985 VIHTI

OLEMISEN KEVEYS, 2017

LIGHTNESS OF BEING

Öljyväri kankaalle

Oil on canvas

210 x 191 cm

Kaukainen saareke

Viimeaikaisessa työskentelyssäni lähtökohtana on ollut ajatus kaukaisista paikoista ja niiden tavoittamattomuudesta. Olen ajatellut länsimaista maailmankuvaa, jossa luonto nähdään ulkopuolisena, ja sen myötä pohtinut maailmaa vieraana tai tuttuna, etäisenä tai läheisenä. Maalauksissani vaihtelen erilaisia perspektiivejä ja katsantokantoja siihen, mitä on oleminen tai kuuluminen johonkin, myös suhteessa muuhun elävään.

Maalaaminen on minulle pikemminkin hidas kuin suoraviivainen prosessi. Lopputuloksena päädyn yleensä paikkaan, jota en odottanut ja joka on kaukana alkupisteestä. Maalaaminen on tapa olla ja kommunikoida. Olen tavoitellut maalilla ilmavuutta sekä tilan ja avaruuden tuntua. Katsoja voi pysähtyä maalauksen äärelle.

Distant Islet

Thoughts of distant places, and of how they remain out of reach, have formed the starting point of my recent works. I have thought about the Western world view, in which nature is regarded as something external, and this has led me to ponder on the world as something strange or familiar, close or distant. In my paintings, I play with different perspectives and vantage points to see what it means to exist or to be part of something, also in relation to other living beings.

To me, painting is a slow process, not a straightforward one. When I finish, I am usually in a place where I did not expect to find myself – a place that is very far from my starting point. Painting is a way to be and to communicate. I have tried to use paint to create a sense of airiness and space. The viewer can linger on for a while by the painting.

TUOMAS LAURIALA

*1975 VAASA

USKOLLISUUS, 2017

LOYALTY

Akvarelli

Watercolour

38 x 56 cm

Taiteellisesta luovuudesta en luopuisi. Se on antanut minulle mahdollisuuden luoda oman maailmani, jonka parissa työskentely antaa elämälleni sen syvimmän merkityksen ja sisällön.

Kaunista on melkein kaikki elollinen. Mutta ensimmäisenä tulee mieleen yksinkertainen pieni kansanlaulu. Kauneus on harmoniaa, mielenrauhaa ja sopusuhtaisuutta. Sitä löytyy luonnosta, ihmisistä ja taiteesta. Siinä se.

Minua inspiroivat erilaiset persoonallisuudet ja niiden kohtaamiset, matka jonnekin kauas, Suomen kesä: valkea juhannusyö, satakielen laulu.

Artistic creativity is something that I would never give up. It has provided me with the opportunity to create my own world – a world in which I work and which gives my life its most profound meaning and content.

Almost everything animate is beautiful. But the first thing that comes to mind is a simple little folk song. Beauty is harmony, peace of mind and proportionality. You can find it in nature, people and art. That's all there is to it.

I am inspired by different personalities and opportunities to encounter them, a trip to a far-away place, the Finnish summer: the bright Midsummer's night, a nightingale singing.

REIJA MERILÄINEN

CRUSH

Crush-video (5 min loop), Hydraulic Press Channel Youtube-video (4 min),
teräskehikot, kangas, kirjonta, pigmentoitu ballistinen hyytelö
Crush video (5 min loop), YouTube video by Hydraulic Press Channel (4 min),
steel frames, fabric, embroidery, pigmented ballistics gel

Musiikki: Maria Korkeila (alkuperäisversio Jennifer Paige – Crush)
Kiitos Hydraulic Press Channel

Teoksen toinen osa netissä: www.reijamerilainen.com/crush

Music: Maria Korkeila (original Jennifer Paige – Crush)
Thank you Hydraulic Press Channel

Companion piece online: www.reijamerilainen.com/crush

Murskaaminen tuntuu jossain sisällä. Se samanaikaisesti kauhistuttaa ja kihelmöi. Käsittämätön voima jota mikään ei pysäytä – se rinnastuu todellisiin valtapeleihin, joissa ihminen muovautuu ja puristuu rakenteiden väliin. Toisaalta se saa minut ajattelemaan painavuutta yleensä, crushing- ja squashing-fetissejä sekä sitä kuinka lapsena puristin karkkeja kirjojen välissä oman painoni avulla littanoiksi, ne maistuiivat mielestäni niin paremmilta. Jollain tapaa tämä on se sama pakkomielle mitä olen toistanut eri muodoissa aiemminkin – kovan kosketus pehmeään ja keholliseen, ja miten se pehmeä joutuu muuttumaan palautumattomasti. Kosketuksen kaipuu ja samalla sen kammoaminen.

I can feel the crushing somewhere inside me. It's horrifying, yet exhilarating. The impalpable force that seems to stop for nothing makes me think of real life power structures that violently shape people. It also makes me think of heaviness in general, of crushing and squashing fetishes, and of how I used to squash wine gum candies between books as a kid using my body as a weight, because I thought they tasted better that way. In some sense, this is the same obsession of mine that I've worked with before – a brute force object coming into contact with something soft and bodily, and transforming that material in an irreversible way. Longing, yet dreading to be touched.

FATMIR MUSTAFA-KARLLO

*1984 KONJARE, KOSOVO

KRAPULA, 2017

Veistosinstallaatio

Sculpture installation

Traaginen nautinto

sisällys:

Virallinen lista
Läheiset rajat
Törmäys
Piknik
Unilääke
Tykkääminen
Ahkeruus
Krapula
Yksimielisyys

Mikä inspiroi sinua?

Menneisyyden kanssa leikkiminen, nykyhetkessä eläminen ja tulevaisuuden ajatteleva. Nämä saavat minut toimimaan taiteilijana.

Mihin haluat taiteesi linkittävän? Onko jotain, mihin haluaisit sinut liitettävän tai suhteutettavan?

Omasta näkökulmastani nykytaide on kuin moniteräinen veitsi, joka voi satuttaa kaikkia, myös minua.

Mikä on tulevan retrospektiivisi nimi?

"Minä ja Fatmir Mustafa-Karlllo"

Tragic Pleasure

including:

Official list
Close borders
Collision
Picnic
Sleeping pill
Like
Hard-working
Krapula
One in mind

What inspires you?

Flirting with the past, living in today and thinking about the future, provokes me to act as an artist.

How would you like your work to be seen? Is there something that you'd like to be linked with or related to?

From my perspective, contemporary art is like a knife with many edges, where everybody could be injured, including myself.

What is the title of your future retrospective show?

"Me and Fatmir Mustafa-Karlllo"

OKKU NUUTILAINEN

•1981 KIRKKONUMMI

Videoinstallaatio
Video installation

Pohdin teoksissani toiston merkitystä sekä sisäisten ja ulkoisten voimien vaikutusta ihmiseen ja ympäristöön. Olen kiinnostunut yksilön toiveista ja unelmista joita tutkin yhdistämällä arkisen estetiikan kuvallisiin ja dramaturgisiin rakennelmiin.

In my works, I ponder on the significance of repetition and the effect of both internal and external forces on people and the environment. I am interested in the hopes and dreams of the individual, which I examine by combining the aesthetics of the mundane with visual and dramaturgic structures.

ONA TASKINEN

•1977 RIIHIMÄKI

Öljyvärimaalaus kankaalle
Oil on canvas

Elokuvakamera kuljettaa katsojan tapahtumien keskiöön kuin unennäkijän. Unen ja elokuvan tapahtumat ovat arkipäiväistä elämää tiiviimpiä. Unennäkijä ja elokuvan katsoja eivät voi liikkua ja toiminnan kautta toteuttaa halujaan, vaan molemmat joutuvat tyytymään katsomiseen ja mielen kautta saatavaan täyttymykseen.

Opinnäytetyössäni tutkin maalauksen keinoin elokuvien unenkaltaisuutta – unimoodia.

Kuvan Kevään päätyttyä maalauksiani on esillä Lönnrotinkadun Exhibition Laboratory Project Roomissa kesäkuussa 2017.

The film camera takes the viewer to the middle of the events like someone having a dream. The events experienced both in a film and in a dream are compressed in relation to our everyday experiences. Neither the dreamer nor the viewer can move freely and satisfy their needs through action; instead, both must be content to watch and find fulfilment in their minds.

In my work, I explore the dreamlike nature of films – the dream mode – through painting.

My paintings will be exhibited at the Exhibition Laboratory Project Room in Lönnrotinkatu in June 2017 after the conclusion of the *Kuvan Kevät* exhibition.

ANNIINA VAINIONPÄÄ

*1979 PIEKSÄMÄKI

MUSTA PUKU JA MUITA ESINEITÄ, 2017

A BLACK DRESS AND OTHER ITEMS

Puupiirros, monotypia

Woodcut, monotype

Lapsena ajattelin kuoleman tarkoittavan sitä, että
pukeudutaan mustaan.
En ajatellut mitä sen jälkeen tapahtuu.
Peilin edessä pöydällä on kaksikymmentäkaksi vuotta
sitten kuihtuneet kukat.
Aika tässä talossa on pysähtynyt.

When I was a child, someone's death meant dressing
in black.
I never thought of what happens thereafter.
On a table in front of the mirror there are flowers that
faded twenty-two years ago.
Time stands still inside this house.

DYLAN RAY ARNOLD

*1982 HELSINKI

KEVÄTJUTTU SPRING FLING

Sekatekniikka, installaatio
Mixed media, installation

Vatsan seutuvilla, lantion ja keuhkojen suojassa on kuusi-kulmioista kertaantuva alue. Talvella siellä nukkui varmaan mesikämmen, haihtunut jäljettömiin. Tilalla on paikka ja jonkin verran kohoavia pyörteitä mallinnoksina termodynaamisista tapahtumista. Näkyy siellä sittenkin jälkiä, pakoviivoja sekä tomua. Suunnitelmia ja hurmiollisia luonnoksia: pakata järjestykseen ja mennä vihdoin mukaan.

Taustalla soi tiivislevyvalenteella etäisiä puupuhallinmattoja. Levänneitä hedelmiä ja yleisiä muodostelmia käy moikkaamassa. Tuliaisina on roikkuvia kankaita, esimerkkejä. On itujoukkoja nousemassa pasuunoita pitkin kurkuun. On ahdasta ja on valtavaa sinistä.

Kennot nojaavat toinen toisiinsa, suojaten ja litistäen. Kevätuhri katsoo ruutua ja huitoo mahtipontisesti raajojaan. Sillä on tuntemuksia. Sänki kasvaa. Sitten nälkä sekä odotukset kasvavat, kilpailukyky, vatsalihakset ja heinä. *Panicum maximum**

Ilmassa väreilee ja sisäpihoilla kaikuu mattopeikkojen tomina. Työ on loputon ja kurimuksellinen nautinto. Pakkotoisto koristaa diagrammien tahtoa, kohti valoa. Välissä vilahtaa huiskia, neniä ja mullassa möyrimistä. Ohuet pinnat kääntyvät itseensä muljahtaen kupliksi. Kohta vaahdoksi. Hälystä erottuu väitteitä ja kiihkoa. Horisontissa näkyy voimistelijoita ja terveellisiä asentvoja. Ei huolta: aikanaan pistävä vihreä on taittuva. Siihen asti on parasta pysytellä sisällä.

**monivuotinen, töyhtöinen heinä, jolla on hiipivä juurakko*

Somewhere near the stomach, covered by the hip and the lungs, is a region formed of hexagons. In winter, a bear may have slept there, now gone without a trace. What remains is the place and some vortices that rise as models of thermodynamic events. On a closer look, you can see some traces, escape lines and dust. Plans and ecstatic sketches: putting everything in order and finally joining in.

In the background, you can hear distant woodwind chords playing from a compact disc recording. Well-rested fruit and common formations come and say hello. They bring hanging fabrics with them – examples. Groups of sprouts rise up the throat through trombones. It's crowded, and there is an immense blue.

The cells lean against each other, protecting and squashing one another. The rite of spring is watching the screen, waving its limbs extravagantly. It feels something. The stubble is growing. Then the hunger and expectations grow, competitiveness, abdominal muscles and grass. *Panicum maximum**

The hollow throb made by carpet beaters vibrates in the air and the inner courtyards. The work is an endless, painful reward. Forced reps adorn the will of the diagrams, extending into the light. There are occasional whisks, noses and rolling in the dirt. Thin surfaces fold into themselves, twisting into bubbles. And soon into foam. You can discern statements and passion in the noise. In the horizon, you can see gymnasts and healthy poses. Don't worry: the stinging green will eventually pass. Until then, it's better to stay inside.

**a perennial, tufted grass with sneaking rhizome*

ANDREY BOGUSH

1987 PIETARI, VENÄJÄ / ST. PETERSBURG, RUSSIA

PROPOSAL FOR PLACEMENT (TWO CURTAINS)

two domains: of capacity and opacity. depth and groundlessness. grounding onto the surface. deepening into the axis of traveling and shifting along the surface. domain of placing the incapacity, not visibility and impotence, procrastination and intolerance. domains of disengagement and dysfunctional functions of the surface and creative acts on such surfaces. where the placement is happening if not on the colonized profitable lands of those others. where the placement could happen other than in fiction and through fiction.

to install is to place to place is to install agency to install in agency to place is to place into place so into or onto agency from agency that's a trick of agency and nothing here belongs to us. to install is to occupy to place is to resist to install is to fit and stretch to conform and to place. to place the body. the body language trajectory of placement. to speak is from some agency to another agency to speak is to install the agency to install the agency that is to speak. whose speech is taken for it whose space is taken for it. to place is always to misplace to mislead to colonize to install to be colonized to colonize is to be colonized. under the will of devices and under the will of chances and laziness.

i want to become a part of that interface and see: okay maybe that is how it will go. or to see: what is a struggle here if it does not work. to exercise disobedience and anxiety of the other. is it that every place has that anxiety of the other. like nothing here belongs to us. like to stretch or to confirm. how to be a part and incorporate that into my practice-daily routines. i wonder what is fiction and if my works are fictions. i wonder about the concept of placement and displacement. i wonder about traveling and being in one place. i wonder about working and not working. i wonder about failing and the default states of things: generic things, things that don't belong to me. i wonder what my body is capable of and if my body is not mine as such.

L
I
S
Ä
T
I
L
A

OTTO BYSTRÖM

*1987 OULU

Video, installaatio, valokuva
Video, installation, photography

Ystäväkirja-vastaukset:

1. kevyt
Suosikkipuheenaiheesi?

burnout, masennus, internet, rakkaus, poliittinen teoria,
valta, uskonto, sosiaalinen media, läpinäkyvyys, väkivalta

2. vakavampi/filosofinen
Mikä on utopiasasi?

3. taiteellinen työskentely
Mikä on tulevan retrospektiivisi nimi?

You Suffer But Why?
tai
I Look So Good But I Feel Like Shit

1. lighthearted and popular
Your favourite subject?

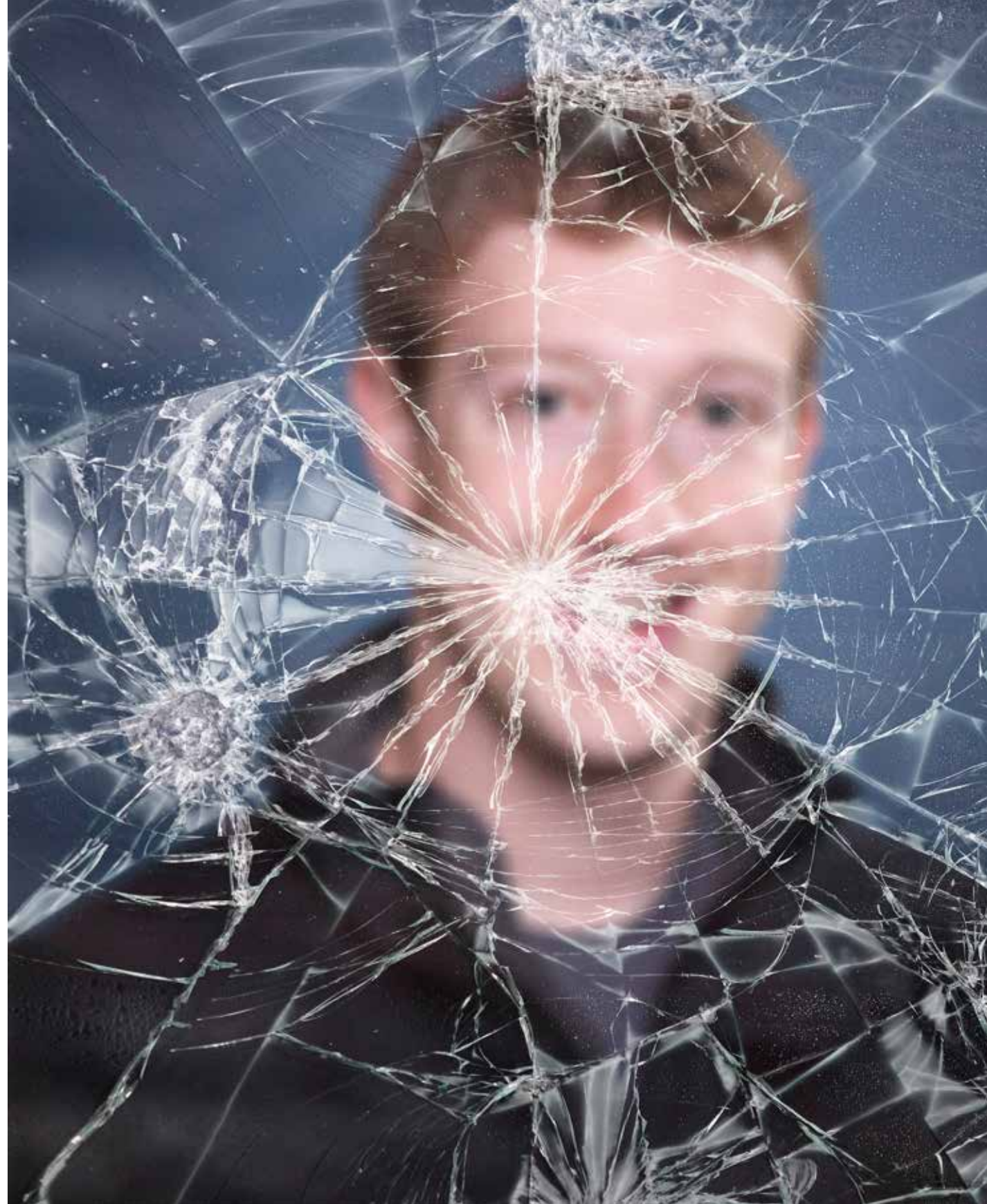
burnout, depression, internet, love, political theory,
power, religion, social media, transparency, violence

2. serious/philosophical
What is your utopia?

3. artistic practice
What is the name of your future retrospective?

You Suffer But Why?
or
I Look So Good But I Feel Like Shit

MIIKKA HALONEN

*1987 JUUKA

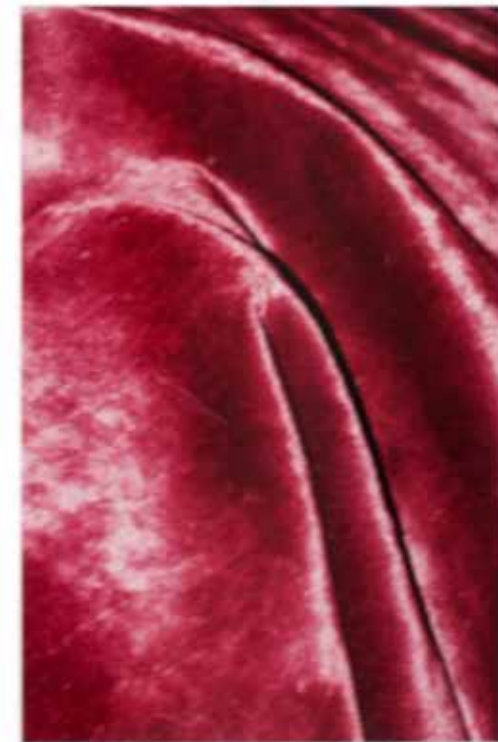
Kollaasi, valokuva
Collage, photography

jotain houkuttelevaa mutta merkityksetöntä,
kuviteltua tai näennäistä, vailla sisältöä tai olomuotoa
tarvita jotakin, haluta
kaivata tai toivoa; tunnistaa,
(itse)oletettu asia, joka puuttuu Toiselta

hattara ja halu.

something attractive but insubstantial,
imaginary or illusory, lacking substance or material nature
have need of something, desire
long or hope for something; recognition,
(self)supposed thing the Other lacks

candyfloss and desire.

HANNA HYY

*1990 HELSINKI

KIRJE A LETTER

Muste, akryyli ja öljyväri paperille
Ink, acrylic and oil on paper

Silmistä lähtevät pienet katseen kädet jatkuu niin kauas kuin silmä kantaa

nostelee tapahtumia, asioita, möhkäleitä/ nostaa katseella ilmiön punttia/ elämänmuotojen muumioita, kovettunutta asian kauneutta/ lahjoja arjen likaisista laaksoista

maailma on havaintojen ruuvipenkki/ kyntensä alta tummunut sormi rikkoo vedenpinnan looppina ees taas uudestaan, suljettujen silmienkään takana ei kuva hellitä tai lakkaa.

Venytä sanojen kerros näkyviin. Kerro tarina tai kohota yksi sana jokerina, valttikorttina ja runona, hetken pysäyttäjänä. Tee kirje tai arvoitus. Ole voimasta, vain hellästi.

Small hands of a gaze spread out from the eyes and go as far as the eye can see

picking up things, chunks and events/ lifting the trouser leg of the phenomenon by looking/ the mummies of life forms, the thing's hardened beauty/ gifts from the muddy valleys of everyday life

the world is a workbench of observations/ a finger, darkened under the nail, breaks the surface of the water in an endless loop, again and again, in an image that will not cease or go away even behind closed eyes.

Stretch the verbal layer until it becomes visible. Tell a story or emphasise one word, make it a joker, a trump card, a poem, something that will make the moment stand still. Write a letter or think of a riddle. Be of power, only gently.

KIM JOHAN JOTUNI

•1982 JÄRVENPÄÄ

HORIZON, 2017

Puu, alumiini
Wood, aluminium

Sula alumiini, puu – ja niiden reaktio. Hiiltynyttä puuta ja alumiinia. Kahden meille tärkeän materiaalin muodostama maisema ja horisontti. Toinen orgaaninen ja viaton, ihmisen käytössä koko historian ajan. Toinen on yleisin metalli maankuoressa. Vasta teollisuuden valjastama. Materiaalina niin maailmansotien sotateollisuudessa kuin lukemattomissa purkeissa ja purnukoissa.

Maisema ja horisontti, puu ja alumiini, ihminen ja ympäröivä maailma, lukemattomat reaktiot ja tapahtumat. Luonnon ja maailman järjestäytymistä ja hajoamista.

Molten aluminium, wood – and their reaction. Charred wood and aluminium. A landscape and a horizon formed by two materials that are important to us. One of them organic and innocent, used by humans throughout the history. The other one the most common metal in the Earth's crust. Harnessed only by the industry. Materials used in the two World Wars by the military industry and in countless jars and cans.

A landscape and a horizon, wood and aluminium, mankind and the world around us, countless reactions and events. The organisation and disintegration of nature and the world.

YASSINE KHALED

•1988 SEFROU, MAROKKO/MOROCCO

LOVE ME

Installaatio

Installation

Installaatioissani *Love Me* haluan tutkia psykologisia kysymyksiä fyysisten kokemusten kautta. Teos pohtii joka-päiväistä elämää eri perspektiiveistä ja tarjoaa katsojille oivalluksia asettamalla heidät osaksi teoksen avaruudellisia ja visuaalisia ulottuvuuksia. Installaation visuaalisuus ja merkitys täydentyvät katsojien kokemuksesta.

Teoksen tarkoitus on rikkoa rajoja katsojien ja installaation välillä sekä välittää yleisölle selkeä kuva, jonka kanssa he voivat olla vuorovaikutuksessa.

Love Me -installaatioissa kokemus todellisuudesta muuttuu kokemukseksi unen näkemisestä. Katsojat voivat vierailta uudelleen muokatussa unessa, vaikka uni ei välttämättä itsessään muistutakaan unta, vaan todellisuutta itseään. *Love Me* saattaa vallata katsojan mielen ja vakuuttaa hänen olevan toisen todellisuuden sisällä.

Veistoksen ja installaation yhdistelmä luo myös surrealistisen vision antiikin Kreikan mytologiasta sekä *Eirenesta*, rauhan jumalattaresta, joka pitää käsivarsillaan *Plutosta*, vaurauden jumaluutta. Alkuperäinen Kefisodotoksen veistos symboloi rauhan siunauksellista vaikutusta ja mukanaan tuomaa hyötyä.

Love Me on toinen osa teossarjaani *A Territory Under MaMa*. Työstän teossarjaani vuoden 2017 ajan. Sarjan viimeinen osa on näytteillä Galleria Huudossa 28.10–12.11.2017.

With the installation *Love Me*, I want to open up psychological questions with physical experiences. This installation explores the perspectives of everyday life, and enlightens the viewers by making them participate in the spatial and visual dimensions of the artwork. The visuality and the meaning of the installation become complete with the experience of the viewers.

The meaning of *Love Me* is to break up boundaries between the viewers and the installation, and to transmit a clear image to the spectators which they can engage with.

Love Me creates an experience where a sense of reality changes to a sense of having a dream. The viewers can visit a reconstruction of a dream, even if the dream doesn't necessarily give any concept of dreams but of reality itself. When experiencing the installation, everything there seems to instantly grasp on your consciousness, and thus create a feeling that you are inside some reality.

The combination of a sculpture and installation also creates a surrealistic vision of the *Statue of Eirene*, the *Goddess of Peace*, carrying a child in her left arm – *Plutus*, the god of wealth from the ancient Greek religion and myth. The original statue of *Cephisodotus the Elder* is an allegory for *Plutus* prospering under the protection of *Peace*; it once constituted a public appeal to good sense.

Love Me is the second part of my series called *A Territory Under MaMa*. I am working on this series for the entire 2017. The last part of the series will be presented at Huuto Gallery from 28th of October to 12th of November 2017.

TO KOSIE

*1986 SIEDLCE, PUOLA / POLAND

Installaatio
Installation

Voi näyttää siltä, että tekemämme valinnat ovat harkittuja ja että maailma, jossa elämme, on järjestynyt enemmän tai vähemmän järkevällä tavalla. On kuitenkin asioita, joita emme kykene havaitsemaan: tekemiemme valintojen kätkeytyjä seurauksia, joilla on oma vaikutuksensa meihin ja ympäristöömme.

Ostamme kertakäyttöisiä muovituotteita päivittäin: kahvimukeja, kaupoissa myytävien ruokien, myös hedelmien ja vihannesten, pakkauksia sekä muovipusseja, jotka heitämme roskiin heti, kun olemme palanneet kotiin. Muovi saa meidät tuntemaan olomme turvalliseksi – se luo illuusion siitä, että ostamiemme tuotteita ei ole aikaisemmin käytetty ja että ne eivät sisällä lainkaan bakteereita, viruksia tai likaa. Emme uhraa ainnuttakaan ajatusta muovin sisältämille ja lopulta ympäristöön päätyville kemikaaleille. Värikkäät pakkaukset miellyttävät silmää, ja ne vetoavat siisteyden tarpeeseemme. Tämän lisäksi muovi saa meidät vaatimaan ostamaltamme ruoalta täydellisyyttä.

Muovi ei koskaan katoa. Se hajoo auringon ja ilman vaikutuksesta aina pienempiin osiin päästäten samalla ympäristöönsä kemikaaleja ja muuttuen lopulta mikro-muoviksi. Suuria määriä muovijätettä päätyy maailman meriin, jossa se tappaa mereneläviä monin tavoin: eläimet voivat jäädä muovijätteeseen kiinni, luulla sitä ruoaksi, tulla muovin sisältämien kemikaalien myrkyttämiksi tai kuolla mikrokooppisten pienten muovihiukkasten tunkeuduttua niiden ihon lävitse. Emme pysty vielä ennakoimaan, mitä seurauksia merieläinten tuholle voi olla. Jo nyt muovi kuitenkin palautuu ravintoketjun myötä osaksi elämäämme syömämme kalan ja muiden merenelävien sekä saastuneessa maassa kasvatettujen ja muoviiin käärittyjen vihannesten mukana. Muovista on tulossa osa ihmiskehoa.

Meidän on mahdotonta havaita tämän tapahtumaketjun seurauksia, koska ne eivät ole missään mittakaavassa. Itse asiassa emme välttämättä edes halua saada niitä selville. Olemme erillään prosessista, jonka osa kuitenkin olemme. Sen sijaan, että osaisimme tarkkailla todellisuutta ja tehdä töitä sen kanssa, elämme päättymättömyydessä unessa.

It seems like we are consciously making choices and that the world around us is organised in more or less reasonable way. But there are things that we don't notice at all, hidden consequences of our actions that influence us and everything around us.

Every day we buy disposable plastic products – packages of take away coffee, food products in the shops, including vegetables and fruits, and plastic bags, which we throw away right after we come back home. Plastic makes us feel safe – it creates an illusion that the products we buy weren't used in any way before, that they don't contain any bacteria, viruses, any dirt. We don't think at all of the chemicals that it releases. Colourful packages attract us, they satisfy our need for tidiness. And they build up a need for food to be perfect.

Plastics don't ever dissolve. They photodegrade, breaking down into smaller and smaller particles, and finally becoming microplastics. Huge amount of them end up in the oceans, killing all kinds of sea creatures by entanglement, by being mistaken as food, by permeation through skin, by chemical poisoning. We don't know what the consequences of sea life's destruction will be. For now, plastic comes back to us in food we eat, in fish, sea food, in vegetables grown on polluted soil and wrapped in plastic packages. It's becoming part of our bodies.

We can't observe the consequences because they are out of our scale. We also don't really want to know of them. We are detached from the process that we are a part of. Instead of noticing the reality, trying to work with what it is, we live in a constant dream.

INKA KYNKÄÄNNIEMI

*1992 OULU

Veistosinstallaatio
Sculpture installation

1. *Monobloc* on kevyt ja pinottava polypropeenista valmistettu tuoli, jota on usein kutsuttu maailman yleisimmäksi muovituoliksi. Sen ajatellaan olevan yksi harvoista esineistä, joka ei ole sidottu mihinkään tiettyyn asiayhteyteen. Sen näkeminen valokuvassa ei tarjoa vihjeitä siitä, missä ja millon kuva on otettu.

2. Laventelia (#E6E6FA) on yleisesti käytetty hoitamaan riippuvuuksia, pakkomielteitä ja traumoja sekä lievittämään levottomuutta, alakuloisuutta ja hermostuneisuutta.

3. *Garden path* -lause on kieliopillisesti oikea lause, joka alkaa siten, että lukijan todennäköisin tulkinta on virheellinen. Lukija houkutelaa ymmärtämään lause tavalla, joka osoittautuu umpikujaksi tai antaa lauseelle selkeästi tahattoman merkityksen. *Garden path* viittaa englanninkieliseen sanontaan "to be led down the garden path" tarkoittaen petetyksi, huijatuksi tai vietellyksi tulemistä.

4. Internet ei osaa päättää onko tässä pesusieni vai pala leipää.

1. *The Monobloc* chair is a lightweight stackable polypropylene chair, often described as the world's most common plastic chair. It is thought to be one of the few objects free of any context. Seeing it in a photograph offers you no clues about where and when you are.

2. Lavender (#E6E6FA) is commonly used to treat addictions, compulsions and traumas and to relieve restlessness, depression and nervousness.

3. A garden path sentence is a grammatically correct sentence that starts in such a way that the reader's most likely interpretation will be incorrect; the reader is lured into a parse that turns out to be a dead end or yields a clearly unintended meaning. *Garden path* refers to the saying "to be led down the garden path", meaning to be deceived, tricked, or seduced.

4. The Internet can't decide if this is a sponge or a piece of bread.

ATRO LINNAVIRTA

•1982 LAHTI

KUOLLEET PRESSAT DEAD PRESIDENTS

Valokuva, alkydimaali, keraamiset vetonupit, RGB LED-valot, servomootorit, elektroniikka
Photography, alkyd paint, ceramic drawer knobs, RGB LEDs, servomotor, electronics

Pappa halusi antaa sen minulle jo vuosia sitten, hän ajatteli että osaisin arvostaa sitä – olinhan minä pienenä poikana pitänyt paatoksellisen esitelmän Carl Gustafista. Perheessämme vallinnut kansallismielisyys oli uponnut minuun kuin veitsi voihin. Sanoin: ”Pidä sinä huolta siitä vielä, niin otan sen haltuuni sitten, kun minulla on sille sopiva paikka”. Muutama vuosi sitten isovanhempani kuolivat vanhuuden mukanaan tuomiin haasteisiin ja tuo hetki koitti pakon sanelemana. Vein kuvan studiolleni yhdessä muiden tavaroiden kanssa, joita olin kuolinpesästä huolinut matkaani. Kuva sopi sinne kuin turvapaikanhakija perussuomalaisten puoluekokoukseen, eikä mennyt aikaakaan, kun sain spontaanin idean kiinnittää siihen mulkoilevat silmät. Siitä se sitten lähti.

Grandpa wanted to give it to me years ago. He thought that I would appreciate it – after all, I had given a solemn speech about Carl Gustaf when I was a little boy. Our family was imbued with nationalistic ideals, and I, too, had become permeated by them. I said to my grandpa: “You can hold on to it a little longer. I will take it when I have a place for it.” A few years ago that moment came, when my grandparents had died due to the complications of old age. I took the picture to my studio along with the other things they had left behind that I had agreed to take with me. The picture fit in as well as an asylum seeker would in a True Finns’ convention, and it did not take me long to come up with the idea to attach bulging eyes to it. And that’s how it started.

ANITA NAUKKARINEN

•1986 HYVINKÄÄ

CERTIFICATE OF EXISTENCE

Öljyväri kankaalle

Oli on canvas

180 x 180 cm

Tilasin virallisen paperin, jonka tarkoitus oli todistaa, että olen olemassa. *Elää todistus* tai *olemassaolotodistus* maksoi minulle kahdeksan euroa ja sisälsi henkilötietojeni lisäksi sanan *elää* ja virallisen näköisiä leimoja. Tämä itselleni absurdilta tuntuva olemassaoloni todistelu joka kuitenkin oli välttämätön byrokrattisesti, sai minut pohtimaan tämän paperin suhdetta olemassaolooni ja kuinka maalaus toimii todisteena olemassaolosta.

I ordered an official document which was intended to prove that I exist. This *Certificate of Life* or the *Certificate of Existence* cost eight euros, and in addition to my personal details, it included the word *alive* and some official-looking stamps. Proving my own existence seemed absurd to me, but it was necessary for bureaucratic reasons. It made me think about the relationship between this piece of paper and myself and how a painting can be considered proof of existence.

AKULIINA NIEMI

*1987 TUUSULA

████████████████████
Can buildings and places store and
replay past events or resonate emotions,
sights, sounds or smells from their past?
Do tell ██████.....do tell!!!!!!!!!!!!

█████
Yes, it's all about frequencies and vibrations, when
conditions are right these 'imprints' can be experienced..
and I prefer old things.

████████████████████
•~☆,•~☆,•~☆,•THANK YOU•~☆,•~☆,•~☆,•

L
I
S
Ä
T
I
L
A

OLGA NOVOLA

*1991 MOSKOVA, VENÄJÄ/MOSCOW, RUSSIA

Tekoturkikset, metalli, vaahto, sekatekniikka
Faux furs, metal, foam, mixed media

Kaikkein tärkeintä taiteellisessa työskentelyssäni on itse työskentelyprosessi. Saatan tehdä useita luonnoksia, pienimuotoisia prototyyppjä tai sitten veistän nopean, yksinkertaisemman version valmisteilla olevasta teoksesta. Nämä periaatteet toimivat ohjenuorana työssäni, mutta niitä ei ole hakattu kiveen, ja työn edetessä voin myös toimia eri tavalla.

Työssäni käyttämien materiaalien ominaisuudet ja koostumukset kiinnostavat minua: tekoturkiksen pehmeä pinta, ruosteinen johto, kevyt ja ritisevä vaahto...

Kokeilut eri materiaaleilla opettavat aina jotain uutta.

The most important part of my artistic practice is the work process itself. I make many rough sketches, miniature prototypes, or I will sculpt a faster, simpler version of an upcoming piece. These work as guidelines for me as I work towards my goal; however, they are not set in stone and I will change them over time as I come closer to the finished project.

During the working process, I find the properties and textures of the materials to be very intriguing: the soft surface of faux fur, a rusty wire, the light and crunchy foam...

There is always something new to learn from experimenting with the materials.

IONA ROISIN

*1989 OXFORD, ENGLAND

PEOPLE ASSUME I'M AN ONLY CHILD, 2017

MINUA LUULLAAN AINOAKSI LAPSEKSI

Liikkuva kuva, installaatio

Moving image, installation

Minulla on pikkuveli, hän on kaksi vuotta minua nuorempi, siis lähes 25-vuotias kun kirjoitan tätä tekstiä. Veljeni on autistinen, mielestäni suurin piirtein puolessa välissä autisminkirjoa, jos tässä on mitään järkeä. Hän on melko sosiaalinen, muttei osaa lukea tai kirjoittaa. Hän vaikuttaa yleensä onnelliselta, mutta on myös taipuvainen voimakkaisiin ahdistusjaksoihin, jotka liittyvät kuolemaan ja/tai hylätyksi tulemisen pelkoon.

Olen yrittänyt tehdä tätä teosta neljän vuoden ajan. Siitä ei luultavasti koskaan tule valmista. Ehkä se on ok. Alkujaan ajattelin, että teoksessa on kyse sisarusten välisistä suhteista ja siitä, kuinka yhden ihmisen erityistarpeet voivat kärjistä näissä suhteissa ilmeneviä, hyvin tavallisia jännitteitä. En kuitenkaan osannut sanoa sitä mitä halusin, eikä teoksesta tullut kovin hyvää.

-

Minua luullaan ainoaksi lapseksi käsittelee tällaisen teoksen tekemiseen liittyviä ongelmia: teoksen, joka on hyvin henkilökohtainen ja jossa valtasuhteiden epätasapaino on tuotu suoraan julki. Näyttämällä veljeni ja minun välistä suhdetta teos pyrkii tutkimaan suostumukseen ja syyllisyyteen liittyviä kysymyksiä ja taiteilijan vastuuta omasta aiheestaan. Se kysyy kuinka olla varovainen, kuinka olla lempeä, ja samalla kuitenkin rehellinen – kuinka saavuttaa tasapaino, niin että juttu on kuitenkin mahdollista tehdä.

Minua kiinnostaa, mitä teemme "huonoilla tunteilla", niillä, joita meidän ei pitäisi lainkaan tuntea tai joiden olemassaolo meidän tulisi kieltää, ainakin julkisesti. Työskentelymenetelmäni sijoittuu kirjoittamisen, videon ja installaation välimaastoon, ja se kytkeytyy laajemmin ajatukseen Sanomattomasta, johon sisältyvät käsitteet syyllisyydestä, osallisuudesta, masokismista ja halusta.

I have a brother, he is two years younger than me, which makes him almost 25 at the time of writing. He is autistic, somewhere in the middle of the spectrum I'd say, if that makes any sense. He's quite sociable, but he cannot read or write. He usually seems happy, but is also prone to strong bouts of anxiety, related to death and/or abandonment.

I've been trying to make this film for four years. It's probably a piece that can't ever be finished. Maybe that's ok. Originally, I thought this was a work that considered sibling relationships and how special needs may exacerbate these very normal tensions. But I was unable to say what I wanted to, and so the work wasn't very good.

-

People assume I'm an only child is about the problems of making work of this nature; not only personal work, but work in which a power imbalance is directly manifest. By presenting the relationship between my brother and I the work seeks to explore consent and culpability, and the responsibility to one's subject in the wider context of art making. It asks how to be careful, how to be gentle, yet how to still be honest, how to strike a balance, and then how to still make the thing.

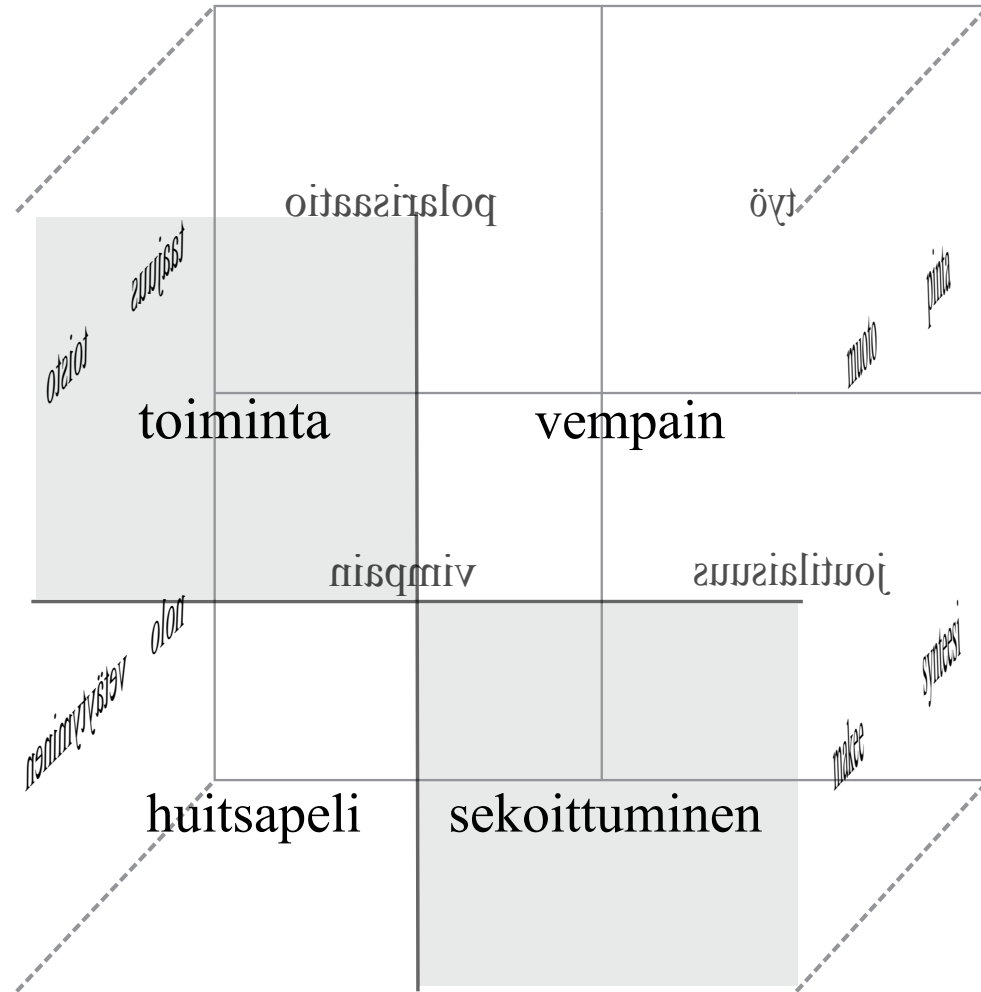
I am interested in what do we do with 'bad feelings', the ones we aren't supposed to feel or admit to, let alone make public. Working at the intersection of writing, film and installation, my practice is broadly concerned with the idea of the Unspeakable, which encompasses notions of guilt, complicity, masochism and desire.

ionaroin.com

PAULI TAPOLA

*1982 HELSINKI

: et siin on niinku joku rakenne, mut sit se on sellanen et ööö, mitä tääl tapahtuu.

L I S Ä T I L A

GREGOIRE ROUSSEAU

*1976 ALBI, RANSKA/FRANCE

SECOND MOMENT

TOINEN HETKI

Moottorit, elektroniikka, betoni, puu, rautarakenne ja neonvalo
Motors, electronics, concrete, wood, iron structure and neon light

Toinen hetki perustuu löydettyihin materiaaleihin. Teoksen muodostavat hylätystä helsinkiläistehtaasta löydetty kellokorttitelineet sekä vankien käyttäytymistä rajoittava kyltti Turussa sijainneesta entisestä vankilasta. Tämä teos on kannanotto työn tekemiselle, ja se liittyy sekä aikaan että siihen, miten aika on järjestetty.

Tehdas ja vankila ovat molemmat suljettuja tiloja, joissa aikaa hallitaan pakottamalla. Työllä tai työvoimalla viitataan aikaan, joka on käytetty tuotantoon. Kellokorttitelineet eivät sinänsä edusta palkkatyötä, vaan ne ovat ensimmäinen askel kohti sitä. Niiden avulla työn tekemisen subjektiiviset rajat muutetaan objektiivisiksi: niiden funktio on määrittää tehtaassa kontrolloidun ajan materiaaliset rajat. Opastekyltti sen sijaan rajoittaa tilankäyttöä. Se luo rajan lain ja sen asettamien rajoitusten välille. Kyltin toiselle puolelle meneminen on rikos, siinä määrin kun tuotannon täytyy hinnalla millä hyvänsä olla muutettavissa pääomaksi. *Toinen hetki* nostaa esiin nämä kaksi aspektia: aikaan ja tilaan tietyin sortavin ehdoin tehdyt rajoitukset.

"Toinen hetki viittaa aikaväliin, joka kattaa pääoman muuttumisen tuotteeksi ja tuotteen vaihtamisen rahaksi." (Karl Marx: *Grundrisse der Kritik der politischen Ökonomie*)

Second Moment is based on found materials: timecard stands from an abandoned factory in Helsinki, and a behaviour sign board from a former jail in Turku. This artwork is a position on work and relates to time and the organisation of time.

Factory and jail are two closed spaces where time is ruled by coercion. Work, or labour, is time spent on production. The timecard stands do not represent salaried work as such, they are the first step into salaried work. They objectify the subjective limit of work; their function is to define the material limit of organised factory time. The sign board, on the other hand, clearly operates as a limit in space. It produces a territorial cut between the law and its limit. Going beyond the sign is a crime, insofar as production must, at all costs, be transformed into capital value. *Second moment* articulates these two aspects; the limit in time and space within the given condition of oppression.

"The second moment is the space of time running from the completed transformation of capital into the product until it becomes transformed into money." (Karl Marx in *Grundrisse der Kritik der politischen Ökonomie*)

JUSTIN TYLER TATE

*1984 HALIFAX, NOVA SCOTIA, KANADA/CANADA

DOS, 2017

Installaatio

Installation

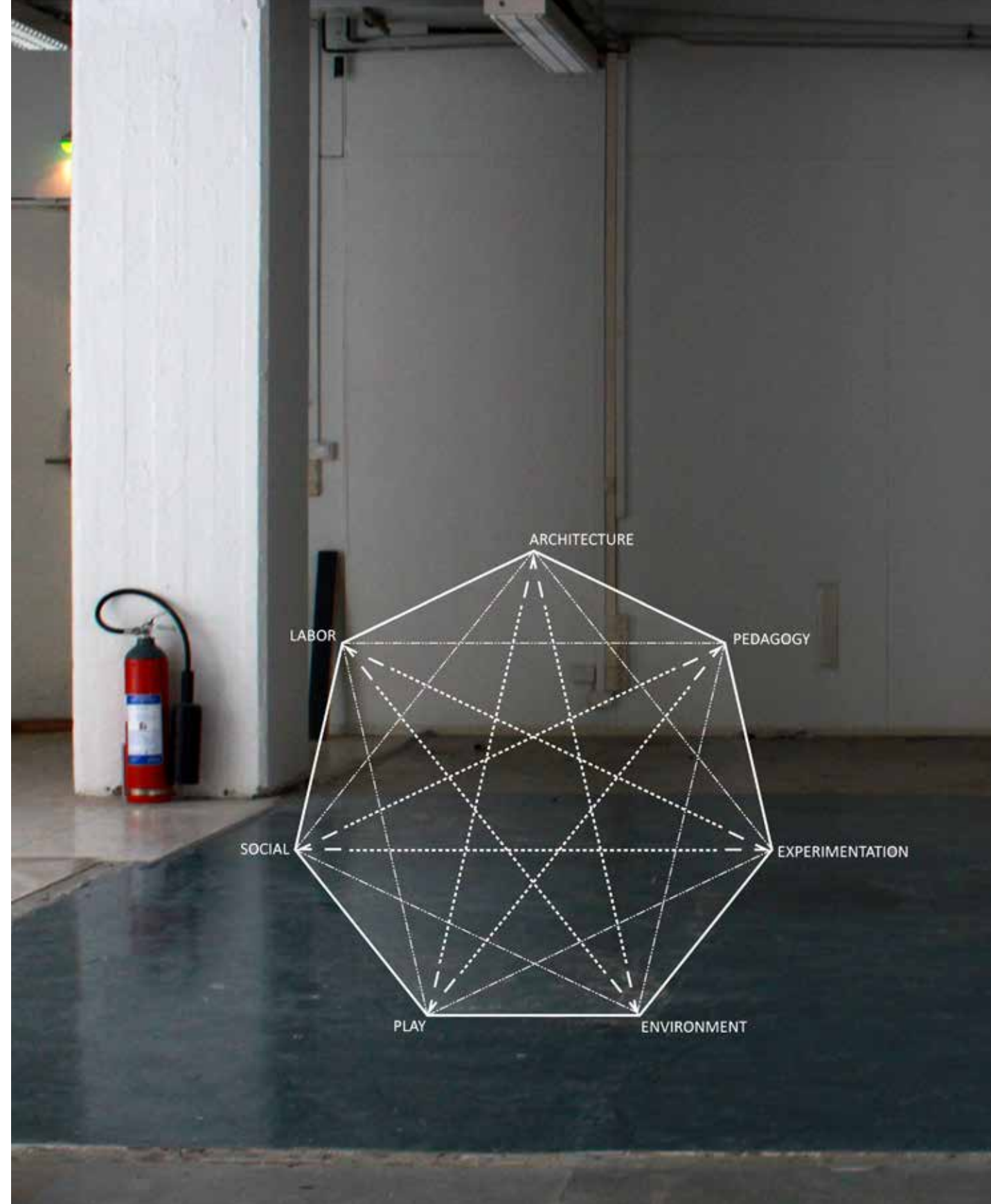
DOS on funktionaalinen ja sosiaalinen tila, jota voidaan käyttää interaktiivisiin tapahtumiin, kuten aterioihin, työpajoihin ja tapaamisiin, joissa tilan toiminnallisuus voidaan kytkeä tapahtuman luonteeseen. *DOS* on tarkoitettu korostamaan tilan vuorovaikutteisuutta ja kokeilavuutta, niin että tilan käyttäjät voivat kokea sen monella eri tavalla.

Installaatio pyrkii löytämään yhteyksiä työn, leikin, pedagogian, ympäristön, arkkitehtuurin ja dialogisten tapahtumien välillä.

DOS is a functional and social space which includes zones that can be utilized for relational events such as meals, workshops, meetings, and others, where the space's functionality and the format of the events are intertwined. *DOS* is built specifically transform the existing space into something interactive and explorable which can be experienced through a variety of means.

The installation attempts to find connections between labor, play, pedagogy, environment, architecture, and dialogical events.

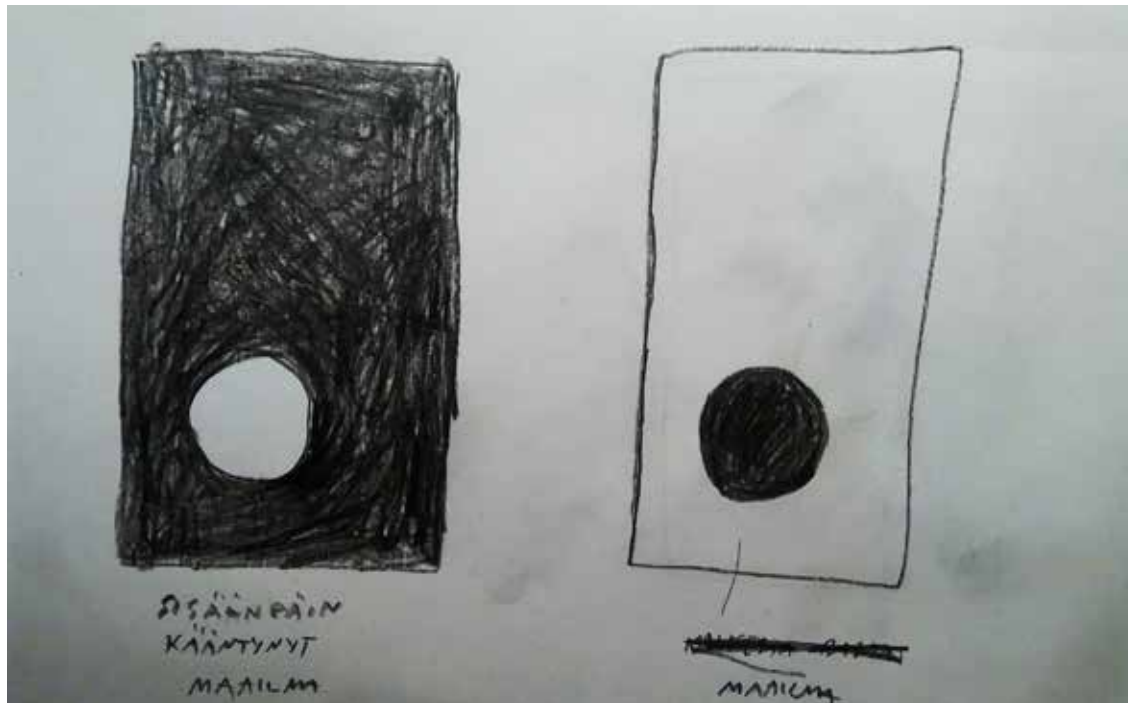
justintylertate.weebly.com

SAARA HYVÄRINEN

•1979 HYVINKÄÄ

Video, 2017

Mieli ja tietoisuus liikkuvat vapaasti ajassa ja avaruudessa.

Ne tekevät kuitenkin matkaansa tästä paikasta käsin.

Mies heiluu katolla. Hän kirjoitti runoon linnusta, joka kolautti munan räystäskouruun. Meillä oli niihin aikoihin kanojen munintakopissa heinät vähissä, kopin pohjalla oli vain vaneri. Mies tulee sisälle ja sanoo: "Ajattelin, että pudotin lunta vuorelta".

Vuoreksi täällä on oudon paljon puita, vain laki on paljas ja lumi kasaantuu joskus, silloin mies kiipeeä ylös lapion kanssa. Kuuluu humahdus kun suuri ja märkä lumi-paakku putoaa alas.

The mind and consciousness move freely through time and space.

Nevertheless, this is the place from which they start all their travels.

The man is moving on the roof. He has written a poem about a bird that bumped her egg against the eaves. In those days, we didn't have much hay in the laying house, and the floor was just bare plywood. The man comes inside and says: "I imagined that I was pushing the snow down a mountain."

For a mountain, there's an unusually large number of trees here. Only the top is bare, and snow may occasionally become packed. This is when the man climbs up with a shovel. Then we hear a big thud as the wet snow falls down.

IISA MAARANEN

*1987 HELSINKI

LOPULTA PALAUDUMME SAMAA MUOTOON, 2017
ULTIMATELY WE REVERT TO THE SAME FORM

Öljyväri ja tempera kankaalle
Oil and tempera on canvas

150 × 150 cm

Hylly on täynnä pahvilaatikoita, joissa on vaihteleva määrä ympyröitä. Ympyrän muoto on kiinnostava. Sen liikerata tuntuu niin luonnolliselta. En ihmettele sitä, miksi se kuvaa niin monessa mytologiassa ikuisuutta, täydellistä jatkumista. Omakin siveltimeni kaartuu luontevasti ympyrän muotoon. Kolmevuotias veljenpoikani hapuilee jo samaa muotoa piirustuspaperilleen.

Kuin se muoto olisi muodoista ensimmäinen.

Ympyräni ovat rullia, jotka näyttävät edestäpäin katsottuna ympyröiltä. Ne on pääsääntöisesti jaoteltu eri laatikoihin eri värien mukaan. Suurin osa niistä on kirkkaita, osa on peittävämpiä, osa peittyvämpiä, läpikuultavampia, toiset vahvempia ja toiset heikompia. Osa niistä muodostaa ryhmiä, jotka pysyvät tiukasti omissa laatikoissaan. Ikään kuin ne eivät haluaisi, osaisi tai uskaltaisi olla toisensa kanssa tekemisissä. Eivät kohtaisi toisiaan.

Mutta kuitenkin, lopulta ne palautuvat samaan muotoon.

Ja sinitiaainen istuu kertalavan reunalla ja visertää.

The shelf is full of cardboard boxes with a varying number of circles on them. The shape of the circle is interesting. Its trajectory seems so natural. It's easy to understand why the circle depicts eternity or perfect continuity in so many mythologies. My brush also curves naturally into the shape of the circle, and even my three-year-old nephew tries to form the same shape on the drawing paper.

It is almost like the circle was the original form.

My circles are cylinders, which look like circles when viewed from the front. I have mainly arranged them into boxes according to their colour. Most cylinders are bright, while others are more overshadowing, blanketed, transparent; some stronger, others weaker. Some of them form groups that stay put in their drawer. It's as if they do not want, dare or are unable to interact with others like them. Never coming in contact with each other.

Yet they ultimately revert to the same form.

And the blue bird sits on the side of the pallet, chirping.

AINO MÄNTYENEN

*1983 KONTIOLAHTI

KAIKUJA, 2017

ECHOES

Installaatio

Installation

Ääni joka imitoi hiljaisuutta.
Huovutettu villalanka joka kerää valon.
Ankkureita jotka näyttävät kiville.
Ankkureita jotka näyttävät kepeille.

Sekalainen kokoelma varjoja.

Muisto on hallusinaatio. Se on kuvitelma läsnäolosta maailmassa, ajassa sen ulkopuolella. Se rakennetaan aina uudelleen, kunnes päällimmäiset kerrokset peittävät vanhimmat. Muisto on kuin vettä joka asettuu astiansa muodon mukaan. Tai vuotaa halkeamista ulos.

Minä rakennan ansoja. Verkkoja joihin saalistan hetken joka pysähtyi ympärilleni. Pehmeällä langalla tehtyjä solmuja jotka punoutuvat ankkureiden ympärille.

Minä työstän kudosta joka rakentui eristäytymisestä saarelle. Ääniin ja kaikuihin Öröstä. Muistoihin kylmällä kivellä istumisesta. Asioihin sisä- ja ulkopuolella, paikkaan missä minä/sinä/me seisomme. Ärsyttävään ääneen joka yhtäkkiä oli voimakkaampi kuin mikään muu. Tunteeseen hakkaavasta sydäimestä rintakehän sisällä. Kirkkaaseen aurinkoon. Pitkiin varjoihin.

Ja hiljaisuuteen kaiken välissä.

Hetkien välissä asuu joku. Jokin. Osa minua, jota ei voi tavoittaa rationaalisella päättelyllä. Se minä, joka tietää mustasta vedestä metsässä. Ja ymmärtää juosta karkuun.

Se minä, joka lumoutuu ilmassa pyörivästä lehdestä joka rikkoo todellisuuden sääntöjä. Kaikki ei aina tipu maahan.

Ikuisuudessa ei ole mitään tavoiteltavaa. Aika on kuitenkin vain subjektiivinen määre. Ja minä olen lapsi joka piirtää viivalla hiekkaan tikkuhahmoja, ennen kuin seuraava aalto tulee ja pyyhkii kuvan pois.

A sound that imitates silence.
A felted wool thread that collects the light.
Anchors that look like rocks.
Anchors that look like sticks.

A mixture of shadows.

A memory is a hallucination. It is a fiction of presence in the world, in time external to it. It will be built over and over again, until the topmost layers cover the oldest ones. A memory is like water that settles according to the shape of its container. Or leaks out from the cracks.

I build traps. Nets that catch the moment that has stopped around me. Knots tied with soft thread that become intertwined with the anchors.

I am weaving a thread that formed from becoming isolated in an island. The sounds and echoes of Öro. The memories of sitting on a cold stone. Things from the inside and the outside, a place where I/you/we used to stand. The irritating noise that suddenly became louder than anything else. The feeling of the heart beating inside the chest. The bright sun. The long shadows.

And the silence between it all.

There is someone living between the moments. Something. The part of me that cannot be reached by rational thought. The part of me that knows about the black water in the forest. That is smart enough to run away.

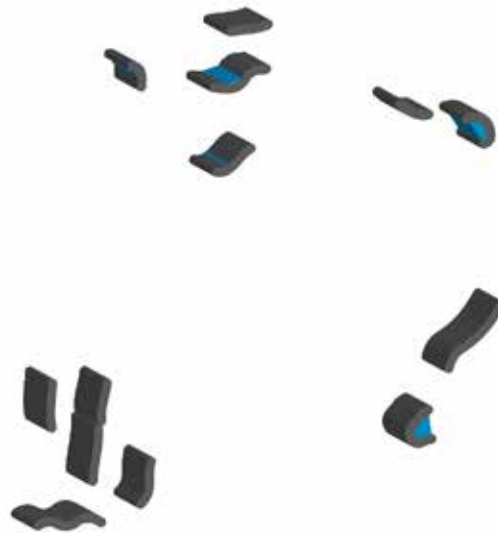
The part of me that becomes enthralled by a leaf whirling in the air, breaking the rules of reality. Not everything falls to the ground.

There's nothing about infinity that we should strive for. Time is just a subjective dimension. And I am like a child who draws stick figures in the sand before the next wave comes and wipes them away.

TERO NISKANEN

*1982 TAMPERE

Installaatio ja ääniteos
Installation with sound

Pohdin työssäni kuvallisia ja äänellisiä tallenteita ja niiden tapoja jäljitellä. Valokuva ja äänitallenteet toimivat sekä määriteltäviksi asettuvina esittämisen välineinä että teosteni raaka-aineina. Teokset saavat muotonsa kuvallisina, materiaalisina ja tilallisina sekoittumisina.

Materiaalisen muodon saadessaan valokuva käy läpi avoimen siirtymän, merkityksiä luovan prosessin. Työskentelyni tapahtuu usein välineiden välissä, leikin ja materiaalisten vaikutelmien vuoropuhelussa. Hahmottelun alla ovat välineiden omat ääriviivat.

In my work, I examine visual and auditory recordings and their ways of resemblance. Photographs and audio recordings function as raw material for my work but also as tools of representation that are in the process of being defined. The works take their shape in visual, material and spatial mixtures.

When the photograph gets its material form, it undergoes an open transition, a process which creates meanings. I often find work between mediums, in a dialogue between play and material impressions. The outlines of the mediums themselves are being sketched.

ELISSA ERIKSSON

•1982 PORVOO

RAHAKISKA MONEY KIOSK

Performanssi, installaatio
Performance, installation

Näyttelyn ajan Tennispalatsin pohjoispuolen sisääkäynnin kupeessa olevalla vanhalla lipunmyyntiluukulla, kioskin varsinaiset aukioloajat osoitteessa www.elissaeriksson.fi/rahakiska ja www.facebook.com/rahakiska

The stall will be located at the old ticket office by the north entrance of Tennispalatsi during the exhibition. For opening hours, see www.elissaeriksson.fi/rahakiska or www.facebook.com/rahakiska

Mihin kysymykseen haluaisit vastata?
Mitä raha on?

Mitä pelkää?
Pelkään, että elämässä tai taiteen tekemisessä unohdan keskittyä olennaiseen.

Mikä inspiroi sinua?
Minua kiehtoo ja inspiroi kirjoittamattomat säännöt, joita löytyy sekä arkielämän keskeltä että laajemmista yhteiskunnallisista ilmiöistä. Teoksessani *Rahakiska* leikin rahan käsitteellä ja siihen liittyvillä kirjoittamattomilla säännöillä. Raha on mielestäni erityisen kiinnostava aihe, koska se on kuin peli, jota kaikki joutuvat pelaamaan joka päivä, mutta jonka sääntöjä tuskin koskaan pysähdytään tarkastelemaan. Harvat asiat ovat niin itsestäänselviä, mutta samalla niin monimutkaisia, monitahoisia ja niin vahvasti meihin vaikuttavia. Rahakiskalla myyn rahaa kilohinnalla.

Teokseen liittyvä ilmainen yleisötilaisuus:
17.5. klo 17 HAM-sali (Tennispalatsi, 2 krs.)
Mitä raha tekee? – paneelikeskustelu rahasta, juontajana Elissa Eriksson

Is there a question you'd like to answer?
What is money?

What are you afraid of?
I'm afraid that I forget to focus on what's essential in life or in making art.

What inspires you?
I'm inspired and fascinated by the unwritten rules in our everyday lives and in society more generally. In my work *Money Kiosk* I play around with the concept of money and the unwritten rules associated with it. I think money is a particularly interesting topic because it's like a game that everyone must play every day, and yet nobody really stops to think about the rules of this game. There are few things in life that are so obvious, yet so complicated and complex, and which have such a powerful effect on all of us.
In the money kiosk, I will sell money by the pound.

MINNA KANGASMAA

•1967, OULU

SOMETHING THAT HAS NO NAME YET, 2017

Muovi
Plastic

Herään aamuyöllä suden hetkellä. Tuntuu, että en saa tarpeeksi happea. Käänän lämpöpatterin nollaan ja avaan ikkunan. Kylmä ilma virtaa sisään. Tuntuu heti paremmalta. Katson ulos ikkunasta, ulkona on pakkasta. Puut nukkuvat. Jätän ikkunan auki. Tyhjä puolentoista litran muovinen vesipullo paukahtaa ilmanpaineen muutoksesta.

Hetki on käsite, jolla ei ole tarkkaa määritelmää. Se on lyhin ajanjakso. Hetki on tässä ja nyt, menneisyyden ja tulevaisuuden risteyksessä.

Onko jokainen hetki tärkeä ja merkityksellinen. Tämä hetki, kun kirjoitan tätä tai hetki kun luet tätä. Et ehkä pidä tätä hetkeä mitenkään erityisenä. Se on vain pieni hitunen elämässä, joka jää menneisyyteen muiden hetkien tavoin. Nykyään puhutaan yleisesti antroposeenin ajasta, jona ihmisen toiminta on läpikotaisesti muuttanut Maan ekosysteemejä ja geologista muotoa.

Muovi on yksi niistä materiaaleista, jonka voi puhtaasti ajatella olevan ihmisperäistä ja jonka vaikutuksia ekosysteemiin ei täysin tiedetä.

Aika kuluu. Energiaa kuluu. Maapallo kuluu. Pian jäljellä on kuihtunut kasvi, näivettynyt ruumis, kuivettunut vesi ja saastunut ilma. Loppuun palanut tuli.

Huonosti käytettynä muovista tulee abjekti, joka on poistettava elinpiiristä. Tietoisuuteen tunkeutuu jotain unohdettua, joka on jäänyt ylimääräksi, kuin vierauden ja kammottavuuden kokemus, jota ei voi täysin tunnistaa eikä nimetä.

I wake up at twilight, at the hour of the wolf. I feel like I'm not getting enough air. I turn the radiator to zero and open the window. Cold air rushes in. I feel better immediately. I look out the window into the freezing night. The trees are asleep. I leave the window open. An empty plastic water bottle pops because of the pressure change.

A moment is an unspecified amount of time. It is the shortest period. A moment is here and now, at the crossroads of the past and the future.

Is every moment important and significant? The moment I'm writing this or the one you're reading this. Perhaps you don't consider this moment to be particularly special. It is just a tiny point in life that will be left in the past just like every other moment. Nowadays, there's much talk about the Anthropocene, the age in which human activities have fundamentally changed the Earth's ecosystems and geological form.

Plastic is one of the materials that can be argued to be completely man-made, and whose full effects on the ecosystem is not yet known.

Time goes on. More energy is consumed. The Earth becomes worn. Soon what will be left is a withered plant, a shrunken body, dried-out water and polluted air. A burnt-out fire.

Plastic misused becomes an abject that needs to be removed from our habitat. Something that is already forgotten forces its way back into consciousness, something excessive, like an experience of otherness and abhorrence that you cannot really identify or name.

ARJA KÄRKKÄINEN

*1986 HELSINKI

ÄIDIN HERMOT

MOTHER'S NERVES

1-kanavainen videoinstallaatio 5.1 äänellä

1-channel video installation with 5.1 sound

15:00 min

Ääninäyttelijä: Junior

Äänisuunnittelu: Tuukka Haapakorpi

Käsikirjoitus ja ohjaus: Arja Kärkkäinen

Voice actor: Junior

Music: Tuukka Haapakorpi

Written and directed by: Arja Kärkkäinen

Äidin hermot on pieni tarina elämään asettumisesta. Se on ensimmäinen osa kolmen teoksen muodostamasta kokonaisuudesta, joka tarkastelee kodin yksityisyyttä ja suomalaista vaikenemisen kulttuuria. *Äidin hermot* on tarina lapsesta, jonka koti on jättänyt huomiotta. Koska kylmälle käytökselle ei löydy syytä, tarinan poika päättää olevansa itse syyllinen. Olisi parempi olla olematta kuin olla muiden tiellä.

Mother's Nerves is a little story about fitting in. It is the first part of a three-part series that examines the privacy of home and the Finnish culture of silence. *Mother's Nerves* is a story about a boy who is ignored at home. He cannot find a reason for his mother's cold behaviour, so he concludes that he himself is to blame. It would be better not to be at all than to be in the way.

H
A
M

Mutta mistä ihmeestä mä olisin puhunut,
kun ei ole surkeutta eikä onneakaan?

KALLE MUSTONEN

•1979 LAHTI

HAJOTTAJAT ON KULUTTAJIA DECOMPOSERS ARE CONSUMERS

Hiilletyt puuveistokset
Charred wood sculptures

Haluaisin illastaa *Tom Sachs*in kanssa avaruusasemalla, joka on koottu aaltopahvista jeesusteipillä.

Pelkään, että tehokkuusajattelu ajaa meidät umpikujaan. Pelkäänpä ettei kauneus mahdu 4" näytölle. Pelkään, että on jo liian myöhäistä. Pelkään, että teen tätä turhaan. Pelkään, että toivo hiipuu, enkä jaksa edes välittää, puuttua, toimia. Toivon.

Työskentelyssäni yritän tasapainoilla välittömän ilmaisun ja täydellisen viimeistelyn välillä. Leikki, rakkaus ja kuolema, kaikkien tulee olla läsnä.

I'd like to have dinner with *Tom Sachs* on a space station made of cardboard and duct tape.

I'm afraid that being productive will lead us nowhere. I'm afraid beauty won't fit in a 4" screen. I'm afraid it's too late. I'm afraid there's no point. I'm afraid hope will fade and no one will give a fuck, won't resist, won't act. I hope.

I'm balancing between instantaneous expression and perfect finishing. Playful mind, love and death. They all have to be there.

SIIRI POHJOLAINEN

•1979 LAHTI

SININEN YRJÖ, 2017 VOMIT TURQUOISE

Tekstiiliveistos: puu, kangas, lanka, öljyvuikko, lasi
Textile sculpture: wood, fabric, thread, oil stick, glass
115 x 60 cm

Symbolisten muotojen tavoin kuvataide on enemmän kuin pelkkää valmiina olevan todellisuuden toistamista. Taiteen tekeminen on minulle pikemminkin elämän paljastamista, kokemista ja kokoamista. Taideteokseen kuuluu tietynlaista keskittämistä ja lujittamista; miten saada tiivistettyä jokin aisti, tunnelma, herkkyyks tai rujous yhteen työhön?

Kun tunteille annetaan visuaalinen muoto, ne pääsevät uuteen elävään ympäristöön. Haluan antaa taiteen avulla jotakin enemmän. Taideteoksillani esitän asioiden erilaisia puolia.

Toteutan maalauksia ja kolmiulotteisia teoksia. Yhdistän muun muassa kankaita ja lankoja maalien kanssa kerrokselliseksi kollaaseiksi, joissa on sisällöllisiä ja muodollisia tasoja. Taiteen tekeminen on mielekästä, samoin työn nimeäminen. Maalausten ja veistosten nimet avaavat tai luovat kiinnostavaa ristiriitaa taideteosten ja vastaanottajien välille.

(Lähde: Ernst Cassier, *Art 1944*)

Like symbolic forms, there is more to the visual arts than just mimicking the existing reality. For me, making art is more about revealing and experiencing life and putting it together. An artwork is also to some extent about condensation and reinforcement; how can you portray the essence of a sensory experience, a mood, sensitivity or brutality in one work?

When emotions are expressed in visual form, they enter a new, living, environment. I wish to give something more with art. With my works, I am able to reveal different sides of different things.

The works I make are paintings or three-dimensional works. For example, I combine fabric and thread with paint so that they form layered collages that include many levels of form and content. Making art is a pleasant experience, and I also enjoy giving a name to the finished works. The names of paintings and sculptures can explain some aspects of the work, but they can also create conflict between the work and the viewer.

(Source: Ernst Cassier, *Art 1944*)

EEVA-MAIJA PULKKINEN

*1986 TURKU

Teksti, kuva, video
Text, image, video

Videon työryhmä / Video team:
Mikko Antikainen, Mitja Nylund & Eero Pulkkinen

Sen ajatukset oli muutenkin tosi irrationaalisia ja ärsyttäviä, eikä se hirveesti kuunnellut muita, puheli lähinnä itsestään.

Toisinaan tunsin, kuinka se mielessään vähätteli mun olemusta ja sen mielestä vanhentuneita tapojani. Se, että tein varmuustestin tai se, että jouduin tarkastamaan asioita, sai sen levottomaksi. En kuitenkaan osannut hävetä sitä, vaan tunsin käytännöllisyydestäni jopa jonkinlaista kaukanen näkymä masentaa ylpeyttä. Ja se, että se ehkä arvioi mua, kertoo, että se kuitenkin huomioi mun olemassaolon.

“Mä vihaan metsää ja vituttaa, että sitä pitää niin paljon rakastaa, ja mulla on samat fiilikset merenrannasta, siel on niin hiljasta ja sit jotenki se mua.”

“Eihän meidän täältä oo pakko lähteä.”

Huomasin nesteeseen koostumuksen muuttuneen. Se näytti kiinteämmältä ja sen soljuva liike oli ohuetta, tiheää, mutkatonta.

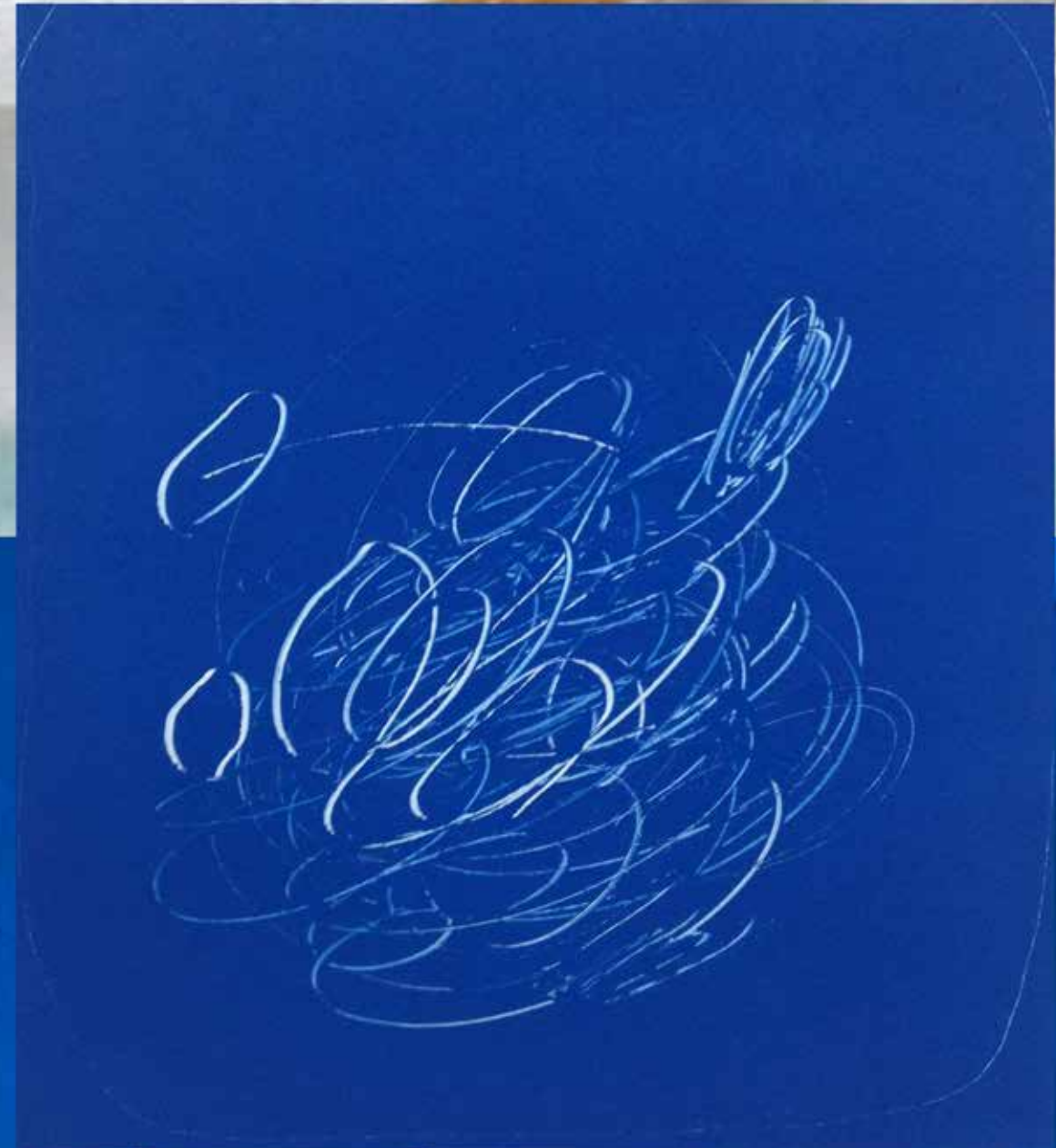
Its thoughts were so irrational and irritating in other ways, too, and it didn't really pay attention to what others were saying. It just kept talking about itself.

Sometimes I could sense that it was dismissive about my appearance or my habits, which it considered outdated. It became nervous, for example, if I performed a control or checked on something. I wasn't ashamed about it, however, and I was even a little proud of my pragmatic nature. And the fact that it evaluated me in the first place also meant that it noticed my existence.

“I hate the forest, and it's really fucked up that you need to love it so much, and I feel the same about the seashore. It's so quiet in there and somehow I find the distant view depressing.”

“Well, we don't have to leave.”

I noticed that the texture of the fluid had changed. It looked more solid, and its flowing motion was thin, thick, unbent.

MIA SEPPÄLÄ

*1970 LAHTI

Näyttelyn aikana muokkautuva installaatio
An installation that will be formed during the exhibition

Entä jos taidenäyttelyn tai teoksen aihe ei olekaan teos itsessään, vaan kysymys siitä, mitä taide on ja miten se tehdään. Mikä taiteen piirissä on mahdollista?

Käytän työskentelyni lähtökohtana olemassa olevia rakenteita, formaatteja ja vakiintuneita toimintamalleja. Toisinaan ne ovat tunnistettavia ja arkisia, toisinaan vaikeammin erottuvia ja kätkeytyjä.

What if the theme of an exhibition, or the topic of a work, was not about the works themselves, but rather about the question of what art really is and how it is made? What is possible in art?

The starting point of my works include existing structures, formats and established procedures. They may be identifiable and ordinary, but sometimes they are concealed and harder to discern.

Performanssi teoksen luona HAM-kulmassa
keskiviikkona 24.5. klo 16.00

Performance by the work on Wednesday
24th May at 4pm, HAM corner

Something offered

**Take part in the
lottery and win !**

VIRPI VILJANMAA

*1978 VAASA

Videoinstallaatio
Video installation

Haluan vastata kysymykseen: Miksi teen taidetta?

Taiteen tekeminen yksin tai toisten ihmisten kanssa on mielenkiintoista, ihanaa, hauskaa, usein erittäin vaativaa, mutta myös hyvin antoisaa. Se herättää usein vahvojakin tunteita ja ajatuksia, jotka kaikki eivät aina ole miellyttäviä tai helppoja. Idealismi, toivo ja rakkaus, liittyvät haluuni tehdä taidetta. Ne pitävät minut hengissä ja henkisesti terveenä tässä aika kovassa maailmassa. Nauru helpottaa, sillä monista asioista löytyy myös hullut ja huvittavat puolensa, ja taiteessa niidenkin kuuluu näkyä.

Hyvä lukija, viereisen sivun kuvassa on pylväskataja. Laajalle levinnyt puu, joka voi elää tuhatkin vuotta, vaatii paljon valoa ja saattaa kasvaa auringonpilkkujen mukaan. Se on suomalaisille, katajaiselle kansalle, myyttinen puu. Sitä pidetään suomalaisen sitkeyden ja periksiantamattomuuden vertauskuvana. Juuri nyt meidän tulee tarkkaan miettiä, mitä maailmassamme tulisi suojella, vaalia ja rauhoittaa. Mikä on arvokasta? Minkä menettäminen köyhdyttäisi inhimillisyyttä ja maapalloa – entä minkä menettäminen köyhdyttäisi taidetta?

I would like to answer the question: Why do I make art?

Making art either alone or with others is interesting, wonderful, fun, often extremely demanding, but also very rewarding. It often evokes strong feelings and thoughts, which may not always be pleasant or easy to deal with. Idealism, hope and love are connected to my desire to make art. They keep me alive and mentally sound in our harsh world. Laughter makes things easier, because many things have a crazy or a funny side to them, and art is supposed to make them visible.

Dear reader, the picture on the next page depicts a Juniperus Communis, or Common Juniper. Common Juniper has a large geographical range, and it can live up to a thousand years. The tree needs much light, and sun spots may affect its growth. For us Finns, the “Juniper People”, it is a mythical tree. Right now we should pay close attention to the question of what we need to preserve, value and protect in the world. What is valuable? What would be something that, if lost, would make the world and humanity poorer? What would be something without which art would be poorer?

H
A
M

KK17

↗ [facebook/kuvankevat](#)

↗ [kuvankevat.fi](#)

↗ [Twitter @kuvankevat](#)

↗ [uniarts.fi/blogi/kuvan-kevät-2017](#)

↗ [www.kuvankevat.fi](#)

↗ [www.exhibitionlaboratory/kuvan-kevat](#)

[#kuvankevät2017](#)

[#KK17](#)

KURAATTORI
CURATOR
Suvi Lehtinen

KATALOGI
CATALOGUE

KIRJOITTAJAT
WRITERS
Fergus Feehily
Suvi Lehtinen
Anna-Kaisa Rastenberger
Taiteilijat / Artists

KYSYMYKSET
QUESTIONS
Praxis-opiskelijat/students:
Eeva Holkeri
Aleksandra Kiskonen
Ingrid Orman
Mariliis Rebane
Saskia Suominen

KÄÄNNÖKSET
TRANSLATIONS
Turo Vartiainen

TOIMITTAJA
EDITOR
Selina Väliheikki

VALOKUVAT / PHOTOGRAPHY
Taiteilijat, ellei toisin mainita
Artists unless otherwise mentioned
Petri Summanen s. 28, 30, 36, 40, 44,
48, 63, 65, 77, 88

NÄYTTELYTEKNIikka
TECHNICAL STAFF
Sampo Apajalahti
Tatu Engeström
Mika Helin
Olli Karttunen
Jani Lempiäinen
Ari Lepistö
Samppa Murtomäki
Ilkka Pitkänen
Vesa Rahikainen
Hermann Saariinen
Jussi Österman

TUOTTAJAT
PRODUCERS
Anni Anttonen
Anni Fahler, tuottajajarjoittelija

VIESTINTÄ
COMMUNICATIONS
Eevastiina Aho
Henna Kontusalmi

GRAAFINEN SUUNNITTELU
GRAPHIC DESIGN
Petri Summanen

PAINOTYÖ
PRINTED
Ecoprint

Yhteistyössä / In co-operation with:

HAM

Taideyliopiston Kuvataideakatemia maisterinäyttely
MFA Degree Show of the Academy of
Fine Arts of Uniarts Helsinki

